

Honba za pirátem

Robert Kurson

SVĚTOVÝ
BESTSELLER!

Pátání po legendárním vraku pirátské lodi

Honba za pirátem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Kurson
Honba za pirátem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HONBA ZA PIRÁTEM

ROBERT KURSON

**CPress
Brno
2016**

*Tu a tam jsme uvěřili, že když budeme řádně žít, Bůh nám
dovolí stát se piráty.*

MARK TWAIN

Pro Amy, můj nalezený poklad

POZNÁMKA AUTORA

Jednoho časného lednového rána v roce 2012 jsem přijal mezinárodní hovor z neznámého čísla. Byl z Dominikánské republiky, ale já jsem nikoho z té země neznal, a dokonce jsem tam ani nikdy nebyl. Hlas v telefonu byl však nezaměnitelný.

„Jestli máš rád piráty, sejdeme se v New Jersey.“

Volajícím byl John Chatterton, jeden z hrdinů mé knihy *Stíny hlubin*, založené na skutečné události – příběhu dvou potápěčů, kteří objevili německou ponorku z druhé světové války potopenou na pobřeží New Jersey, a jejich posedlosti životu nebezpečnou misí vrak identifikovat. S Chattertonem jsem nemluvil už přes rok, ale jeho baryton s newyorským přízvukem jsem poznal ihned.

„Jací piráti?“ zeptal jsem se.

„Skuteční. Ze sedmnáctého století. Z Karibiku.“

Pouhá zmínka o pirátech mě donutila narovnat se v křesle. Ale načasování na výlet z Chicaga do New Jersey nemohlo být horší.

Sněžilo a já jsem zrovna sbíral podklady pro novou knihu, navíc jsem se právě vrátil z dovolené. Ale něco jsem se od Chattertona naučil – když máš příležitost, musíš ji chytit za pačesy. O hodinu později jsem se už řítíl po silnici směrem na východ. Později té noci jsem zaparkoval v restauraci U Scottyho ve Springfieldu v New Jersey. Neviděl jsem Chattertona tři roky, ale vypadal mladší, než jak jsem si ho pamatoval. Teď mu bylo šedesát, ale vypadal na třicet. Představil mě svému příteli Johnu Matterovi, padesátníkovi se širokým úsměvem a silným přízvukem ze Staten Island. Už jsem Matteru potkal, bylo to před pár lety, a přitom jsem si vzpomněl, že kdysi pracoval jako bodyguard. Jeho mohutné, svalnaté paže na to stále vypadaly.

Objednali jsme si pití a prohodili pár slov o rodině, a pak Chatterton přešel rovnou k věci.

„Co víš o zlatém věku pirátů?“ zeptal se.

Jak se později ukázalo, věděl jsem toho docela dost. Před pár lety jsem si totiž v zapadlém knihkupectví vybral knihu od Alexandra Exquemelina *Co jsem zažil mezi piráty a bukanýry*. Kniha vyprávějící příběh života pirátů mužem, který se s nimi plavil a zaznamenával hrdinské činy kapitána Henryho Morgana, se později stala klasikou, přestože měla sotva dvě stě stran. Tehdy jsem za ni zaplatil dva dolary a vzal si ji s sebou na oběd. K jídlu jsem se ale už nedostal.

Exquemelin piráty líčí zuřivější než v jakémkoliv filmu a proradnější než v jakémkoliv románu. Piráti dobyli města a zaseli strach do srdcí svých nepřátel, někdy i bez toho, aniž by pozvedli své šavle. Jednou snědli ještě bijící srdce kapitána obchodní lodi, který se odmítl vzdát, a tak se jejich pověst šířila i za oceán. A i když zrovna neloupili, byl jejich život natolik divoký a nespoutaný, že by se z toho zatočila hlava i rockovým hvězdám. A přesto piráti žili organizovaně a podle kodexu cti, díky čemuž tak předběhli svou dobu a stali se téměř neporazitelnými.

Piráti po sobě nezanechávali žádné stopy. Od dob, kdy bukanýři brázdili oceány, byla objevena a správně identifikována jenom jedna jediná loď – *Whydah*, nalezená ve vodách u mysu Cape Cod v roce 1984. Na světě není nic těžšího než najít pirátskou loď. Jako by každá stopa po bukanýrech zmizela.

Poté, co jsem zhltnul Exquemelina, četl jsem každou pirátskou knihu, kterou jsem našel, a ptal se na vzácné mince v obchodech, jen abych ty malé stříbrné kousky spatřil. Dokonce jsem přešel celé Státy, jen abych v muzeu navštívil výstavu *Whydah*. Takže ano, o zlatém věku pirátství, které trvalo zhruba od roku 1650 do roku 1720, jsem už něco málo věděl.

„Fajn,“ řekl Mattera. „Protože my jsme právě prožili rok v sedmáctém století.“

Další tři hodiny mi oba vykládali o své misi, která vedla k nalezení pirátské lodi. O cestě plné potápění, záhad a nebezpečí. Vyprávěli o pátrání v knihovnách a archivech po celém světě napříč celou historií pirátů. Popisovali, jak využívali moderní technologie a pátrali ve starodávných mapách a rukopisech. Jak se učili od starších a moudřejších a bojovali s hrdlořezy a nepřáteli. Vyprávěli mi o svém hledání kapitána pirátů, o muži, který byl jako Jack Sparrow ve skutečném životě, známější než Černovous a smělejší než William Kidd. O muži, který byl legendou, ale jehož příběh se ztratil ve víru času, bukanýrovi Josephu Bannisterovi.

Chtěl jsem vědět víc, a tak jsem se vyptával a vyptával, dokud restauraci nezavřeli. Na parkovišti mi potom řekli, že mi rádi popovídnají, co bylo dál, ale že nikdy skutečně neporozumím tomu, čím si prošli, dokud sám nespátřím místo, kde se všechno odehrálo.

O dva týdny později jsem se s Chattertonem a Matterou setkal ve čtvrti Colonial Zone v Santu Domingu, jedné z prvních osídlených oblastí Nového světa. Procházeli jsme se po kostkách Calle Las Damas, první vydlážděné cestě v Americe. Po mé pravici stál rodný

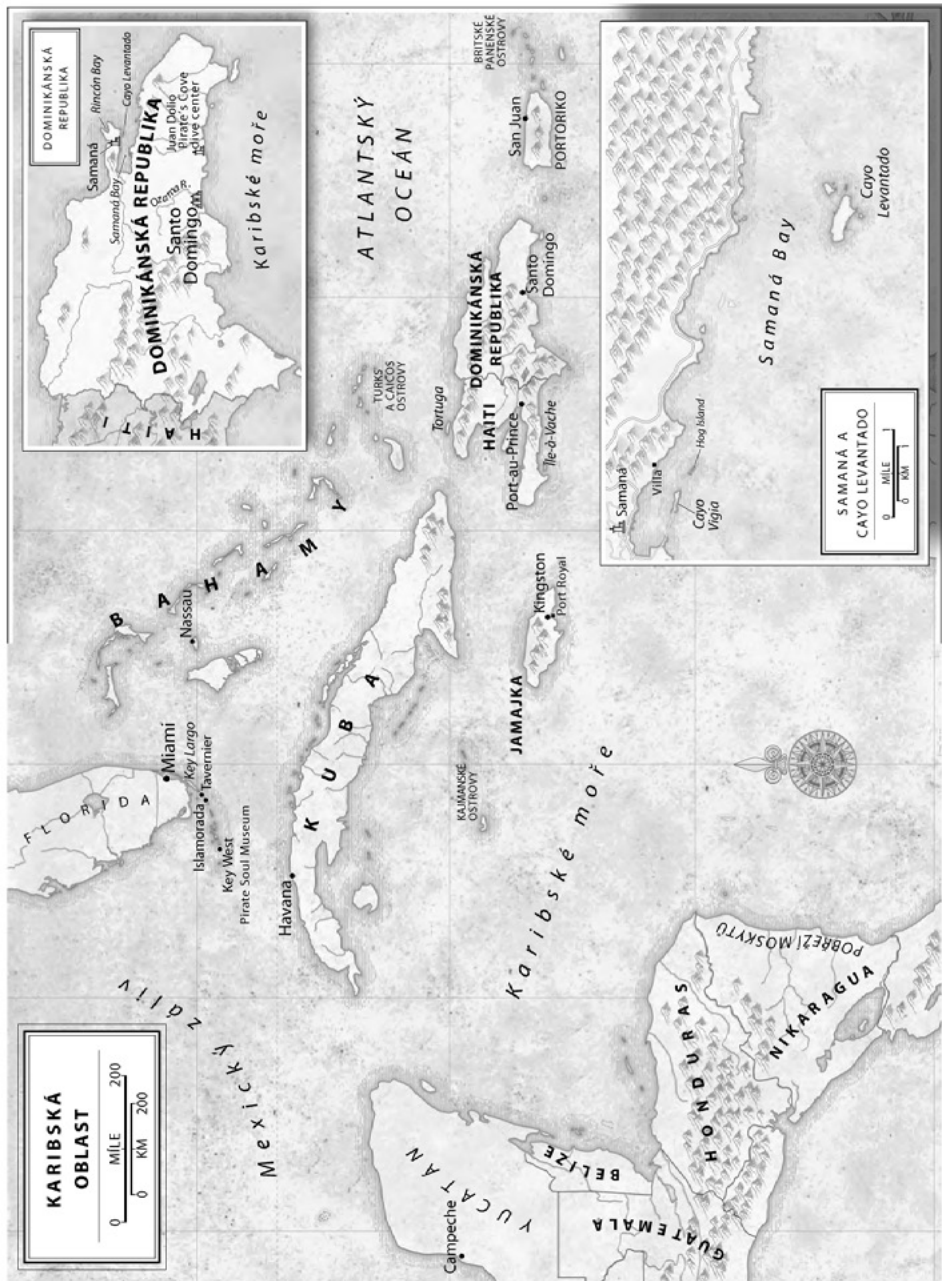
dům dobyvatele Nicolase de Ovando, postavený v roce 1502 i s žaláři, po mé levici nejstarší kostel Nového světa. Po snídani mě přátelé vzali do budovy z šestnáctého století, kde sídlila laboratoř Oficina Nacional de Patrimonio Cultural Subacuático. Bylo to místo, kde artefakty objevené lovci pokladů byly pečlivě zaznamenávány a následně tříděny. Nevěděl jsem, kam se dřív podívat. Na jednom stole byl devět stop dlouhý zlatý řetěz ze sedmnáctého století. Na druhém pár otrockých pout a krabička ve tvaru vejce vyrobená ze stříbra. V cementové nádrži s vodou ležela kotva, která pocházela z lodi Kryštofa Kolumba. Ve Státech by kotva byla chráněná bezpečnostním sklem a laserovými paprsky. Tady jsem si na ni klidně mohl sáhnout a tak jsem to taky udělal. Jakmile jsem se jí dotkl, dýchl na mě Kolumbův svět a já se vrátil v čase a ocitl se v patnáctém století.

Vedle východu byl poslední stůl zaplněný stovkami mincí ze sedmnáctého století. Nabral jsem si do hrsti tolik stříbrňáků, kolik se mi jich vešlo do dlaně, a nechal je protéct mezi prsty. Vydávaly zvuk, jaký jsem nikdy předtím neslyšel, a přesto jako bych ho znal celý život. Vodopád tlumené zvonkohry, hutný, hluboký a starý. To byla ta píseň, která zněla v uších všem pirátům. Zvuk cinkajících mincí, zvuk pokladu.

Té noci mě zavezli na severní pobřeží země, kde započali svoji misi, hledání ztraceného *Zlatého rouna*, největší pirátské lodi, jaká kdy na mořích plula. V New Jersey mi jen nastínili svůj příběh. Tady, za horké noci, kdy i měsíc jako by se potil, jsem uslyšel víc – jak těžké to pro Chattertona a Matteru bylo, co riskovali, aby mohli uskutečnit svůj sen, a jak stále ještě platili vysokou cenu za tento výlet do historie a pohled do mysli skvělého vůdce a dobrodruha, piráta Josepha Bannistera.

A já jsem mezi řádky tohoto dobrodružného příběhu četl, že celou tu dobu hledali víc než jen pirátskou loď.

Když jsem přijel domů, už jsem se nechtěl vrátit ke svému starému projektu. Místo toho jsem probudil své dva malé syny a pověděl jim pirátský příběh o ztracené legendární lodi. A pak jsem se rozhodl povědět ho i vám.

KAPITOLA PRVNÍ

NEJÚŽASNĚJŠÍ PIRÁTSKÝ PŘÍBĚH VŠECH DOB

John Chatterton a John Mattera byli jen pár dní od spuštění své mise, kterou plánovali dva dlouhé roky – pátrání po pokladu lodi *San Bartolomé*, potopené v sedmnáctém století, v ceně kolem sta milionů dolarů. Aby ji našli, přestěhovali se do Dominikánské republiky dávající všanc všechno, co mají a co je jim drahé. Tento objev by jim přinesl bohatství a slávu, o jaké se jim ani nesnilo, a zapsal jejich jména do učebnic dějepisu. Psaly by o nich i *New York Times*. Muzea by pořádala noblesní večírky na jejich počest. To nejlepší na tom všem bylo, že přesně věděli, kde hledat.

A pak zazvonil telefon. Na lince byl Tracy Bowden, devětašedesátiletý lovec pokladů, legenda v jejich branži. Řekl jim, že našel něco velkého, co potřebuje probrat, a požádal je, aby za ním přiletěli do Miami.

Chatterton a Mattera neměli času nazbyt. Přísahali si, že je nikdy nic nesvede z jejich cesty. Ale naléhavost v Bowdenově hlasu... a Miami je

jenom dvě hodiny letu ze Santa Dominga, takže by mohli být zpátky během jednoho dne. A kdyby přece jenom o nic nešlo, Bowden vždy uměl vyprávět skvělé historky, což bylo na honbě za pokladem to nejzábavnější, tedy až na zlato. Takže si jednoho brzkého rána sbalili věci, rezervovali letenky a vydali se na cestu. Poklad lodi *San Bartolomé* byl ztracený po čtyři století, tak tam prostě ještě chvíli počká.

V Miami si pronajali auto a rozjeli se k Bowdenovi. Nepodobal se žádnému jinému lovcí pokladů, jakého kdy potkali. Pracoval v ústraní, vyhýbal se veřejnosti a téměř ze zásady pracoval sám. Nechlubil se a své historky nepřikrášloval. Dokonce téměř nevyužíval moderní technologie, které způsobily převrat v podvodním bádání, místo toho se při hledání vraků plných zlata a stříbra spoléhal na staré kresby, omšelé vybavení a na své vlastní, desítky let staré poznámky.

Během své kariéry Bowden objevil ne jednu, ale dvě galeony se španělským pokladem a u třetí byl hodně blízko. Přesto však Chatterton ani Mattera nemohli posoudit, jak velký majetek mu to přineslo. Jeho domov v Dominikánské republice nebyl o moc větší než garáž a jeho loď Delfin byla sice pěkná, ale nijak výjimečná. Jako úspěšný lovec pokladů by si Bowden mohl dovolit žít v paláci s klikami ze zlata a s vodním příkopem. Ale jak Chatterton s Matterou zabočili na příjezdovou cestu, museli si znovu zkontrolovat adresu. Dům, přestože byl hezký, se ničím nelišil od ostatních domů na předměstí.

Uvnitř jim Bowden nabídl kávu, oni ho však nevnímali. Kam se podívali, viděli poklady. V jedné místnosti byly stříbrné mince zasažené v korálu, ve druhé mosazné kompas, za které by muzea byla ochotná zaplatit celé jmění. Čínská váza z Delftu pocházela ze sedmáctého století, pořád stejně modrá a bílá jako v den, kdy byla vyrobena. A vedle ní stál k ní ladící, nesmírně cenný servis, který Mattera viděl v Metropolitním muzeu umění v New Yorku. Bowden jim ukázal ještě další mince a artefakty a ke každému kousku povyprávěl poutavý příběh. Nechal je všechno si osahat. Dotek je důležitý,

řekl, jinak by těmto věcem člověk nikdy nemohl opravdu porozumět. Po chvíli se Mattera omluvil a odešel na toaletu. Jakmile vešel do koupelny, zarazil se. Ve vaně na velké hromadě ležely plastové sáčky naplněné stříbrnými osmipencovými mincemi, všechny ze sedmnáctého století. Roky na aukcích vídal takové mince na prodej za tisíce dolarů za kus. Podle jeho počtu bylo ve vaně alespoň sto takových sáčků po padesáti mincích. Mattera nikdy nebyl dobrý počtář, ale tohle si spočítal hned. V jediné vaně se díval na poklad v hodnotě pěti milionů dolarů, uložený v těch nejobyčejnějších taškách, které dokonce ani nešly uzavřít.

Když se vrátil se do obývacího pokoje, rychle přešel k Chattertonovi a zašeptal mu do ucha: „Jdi si odskočit.“

„Hmm?“

„Prostě udělej, co ti říkám. Jdi do koupelny.“

Chatterton pokrčil rameny. Přece jenom to byl jeho parťák, a tak poslechl.

Vrátil se o pár minut později s vytřeštěnýma očima.

Bowden je požádal, aby se k němu připojili u jídelního stolu, a pak přešel rovnou k věci. V této branži byl přes třicet let – našel tři galeony, loď s otroky a proslavenou válečnou loď z období americké revoluce. Psalo se o něm – dokonce dvakrát – v *National Geographic* (Mattera jeho příběh poprvé četl, když mu bylo 16 let, a od té doby se k němu vracel zas a znovu). Navrátil světu jeho poklady a artefakty nesmírné hodnoty. Ale bylo tu něco jiného, po čem toužil – něco zvláštního, co by předčilo veškerá jeho očekávání, cenu, kterou hledal po celá desetiletí.

„Říká vám něco jméno Joseph Bannister?“ zeptal se.

Oba muži zakroutili hlavami.

Bannister, začal Bowden vysvětlovat, byl respektovaný anglický kapitán v sedmnáctém století, který byl zodpovědný za převoz nákladu z Londýna na Jamajku. Jednoho dne z nepochopitelných důvodů

ukradl loď jménem *Zlaté rouno*, které velel, a jeho pirátské běsnění započalo. Férový chlap sešel z cesty v 80. letech 17. století, v době zlatého věku pirátství. Během několika let se stal nejhledanějším mužem v celém Karibiku. Čím víc se ho snažili Angličané zastavit, tím důmyslněji jim vzdoroval. Brzy se stal postrachem po celém světě. Britové tehdy přísahali, že ho za každou cenu dopadnou a oběsí.

Královské námořnictvo ho pronásledovalo na otevřeném moři a použilo veškeré své síly, aby ho dopadlo. Nikdo jiný by takové štvaničí neunikl, ale Bannister to dokázal. A jeho činy byly stále odvážnější a odvážnější. Konečně dvě britské fregaty chytily kapitána a jeho loď do pasti na ostrově, z něhož nebylo úniku. Většinu kapitánů by pohled na jedinou takovou fregatu donutil bezmocně rozhodit rukama a vzdát se. Čelit dvěma? Dokonce i ten nejstatečnější by padl na kolena a začal se modlit. Ne však Bannister. On a jeho posádka obsadili děla, nabili své muškety a začali vést nekompromisní bitvu proti dvěma královským námořním válečným lodím. Bannister vyhrál. Jako zbitý pes, s mnoha mrtvými a raněnými muži, se námořnictvo potupně vrátilo zpět na Jamajku a Bannister znovu unikl. Pro Anglii to byla ohromující porážka a z Bannistera se stala legenda. V průběhu věků se však jeho jméno ztratilo ve víru času.

„Toto je ten nejúžasnější pirátský příběh všech dob,“ řekl Bowden, „a přesto o něm nikdo neví. Chci *Zlaté rouno*. A myslím, že vy, chlapci, byste mi ho mohli pomoci najít.“

Bowden ani nemusel objasňovat, jak vzácný by takový nález pirátské lodi byl. Jak Chatterton, tak Mattera věděli, že jediná objevená a správně identifikovaná loď – *Whydah* – ztroskotala v roce 1717 poblíž mysu Cape Cod a byla nalezena badatelem Barrym Cliffordem v roce 1984. Tento objev inspiroval knihy, dokumenty a výstavu, která putovala mnoha muzei ještě dvacet let po jejím nalezení. Po odhalení *Whydah* se svět nemohl pirátů nabažít. A teď Bowden mluvil o pátrání po pirátské lodi, jejíž kapitán působil ještě odvážněji než bukanýři

z hollywoodských filmů. Ale to nebyla jediná velká novinka. Bowden také věřil, že zná přesné místo, kde vrak leží. Historické prameny jasně říkaly, že *Zlaté rouno* ztroskotalo u malého ostrova Cayo Levantado na severním pobřeží Dominikánské republiky. Chatterton a Mattera to místo znali; plné krásných bílých pláží a pětihvězdičkových letovisek. Léta byla tato lokalita známá jako Bakardské ostrovy, kterou výrobci rumu kvůli reklamě líčili jako ráj na zemi. Bannisterův příběh byl ve své době legendou, ale v současnosti by se našlo jen pár lidí, kteří se snažili vrak najít. O bývalém dominikánském diktátoru Rafaelu Trujillovi se šířily fámy, že v 60. letech poslal potápěče k ostrovu Cayo Levantado, ale jeho muži se vrátili s prázdnou. Bowden zde započal své pátrání v roce 1984, ale na ostrově našel jenom trosky vraků z pozdější doby. V posledních měsících začínal věřit, že bez nejmodernějšího vybavení, jako jsou sonary nebo magnetometry, nikdy *Zlaté rouno* nenajde. On sám takovou technologii nepoužíval, zůstal věrný metodám prověřeným časem. Ale nemohl popřít, že muži jako Chatterton a Mattera byli budoucností oboru. Věděl, že obětovali poslední dva roky svých životů a své jmění, aby dokonale ovládli jemnou techniku nutnou k použití moderního vybavení, a sám se přesvědčil o funkčnosti těchto přístrojů a metod, když pozoroval způsob jejich přípravy k nalezení galeony. A tak jim nabídl dohodu. Dá jim 20 procent ze *Zlatého rouna*, když ji za něj najdou. Možná na palubě najdou zlato, stříbro nebo šperky. Možná tam budou meče, muškety, pirátské korály, dřevěné nohy nebo dýky. Možná dokonce kostry. A možná tam nebude vůbec nic. Každopádně Bowden chtěl víc než jen poklad. Chtěl Bannistera, největšího piráta všech dob.

Nepožadoval odpověď rovnou. Věděl, že zrovna chtěli začít své vlastní pátrání. Obdivoval jejich odvalu a vizi – připomínali mu jeho samotného, když dal v sázku svůj vlastní americký život, aby našel své štěstí v Karibiku. Ale Bannisterovo *Zlaté rouno* bylo k máni

jen jednou za život. Dobře si to promyslete, řekl jim, a dejte mi brzy vědět.

Když odjížděli od Bowdena, oba dva mlčeli, ale mysleli na to samé. Potápěli se do těch nejslavnějších a nejzajímavějších vraků, jako jsou například *Titanik*, *Andrea Doria*, *Lusitania*, tajemná německá ponorka, *Britannic* nebo *Arizona*, ale ani jeden si neuměl představit nic úžasnějšího nebo vzácnějšího než loď ze zlatého věku pirátů, zvláště tu, na které byl kapitánem námořník gentleman, ze kterého se stal ničema a v bitvě porazil Královské námořnictvo. Každý potápěč někde v hloubi své duše touží objevit pirátskou loď. Přesto se však nezdálo, že by se něco takového někdy někomu přihodilo. Nikdy. A teď Chatterton a Mattera dostali šanci najít jednu tak vzrušující, o níž se ani v příbězích nevypráví. Přesto oba muži věděli, že v žádném případě nemohou Bowdenovu nabídku přijmout. Dva roky dřeli, aby našli poklad, utratili statisíce dolarů za loď a vybavení, zasvětili tomu své životy. Dali dohromady tým, bádali ve španělských archívech, konzultovali své poznatky s legendami v oboru, skoro se dostali do přestřelky na krásných, ale divokých místech a přežili útok temných nepřátel. To všechno vedlo k cíli, o kterém vědělo jen pár lidí, ke galeoně jménem *San Bartolomé*, potopené hurikánem v roce 1556 na jižním dominikánském pobřeží a plné pokladů. Věděli, že tam někde je. Už zašli příliš daleko na to, aby to teď vzdali.

Za jiných okolností by možná oba partáci pozdrželi svůj projekt, ale teď lovcům pokladů utíkal čas. Vláda společně s archeology totiž tlačila na země s četným výskytem vraků (jako Jamajku, Mexiko, Kubu, Bahamy nebo Bermudy), aby zabránila soukromým objevitelským a pátracím akcím. Jen o pár let dříve UNESCO uveřejnilo deklaraci, ve které se psalo, že sto let po potopení loď náleží tomu národu, který ji ztratil, a nikoliv osobě, která ji najde. Několik zemí již tuto smlouvu podepsalo. Dominikánské republiky se jí zatím dařilo

vyhýbat, ale byla to jen otázka času. V roce 2008, když měl člověk v úmyslu lovit poklady, musel to udělat hned.

Čas utíkal také potápěčům. Chattertonovi bylo padesát sedm let, Matterovi čtyřicet šest. Oba byli mnohem starší než většina těch, kteří se potápěli hluboko do vraků. Potápění je sport, který posouvá lidské tělo až za hranici jeho možností a může člověka paralyzovat nebo zabít kvůli sebemenší chybě. Většina byla ze hry po čtyřicítce a ti, kteří zůstali déle, si často jenom namočili kotníky o vikendech. Ale hledání galeony nebylo žádné hobby. Aby ji našli, museli být Chatterton a Mattera připravení strávit ve vodě celé dny, možná dokonce týdny nebo měsíce. Nemohli si dovolit ještě víc zestárnout při hledání pirátské lodi, která by tam ani nemusela být. Oba muži začínali jako dělníci, ani jeden z nich nebyl nijak zvlášť bohatý. Dohromady totiž investovali skoro milion dolarů, aby galeonu našli. Kdyby to teď vzali oklikou kvůli pirátské lodi, riskovali by, že utratí veškeré své zbylé peníze kvůli nalezení vraku, na kterém možná žádný poklad nebyl. Takže bylo jasné, že musí zavolat Bowdenovi, poděkovat mu za tuto pirátskou příležitost a potom slušně odmítnout. Přesto když přijeli na letiště v Miami, ani jeden z nich se nemohl donutit vytočit jeho číslo.

• • •

Před deseti lety byl John Chatterton jen obyčejný potápěč, který stavěl podvodní konstrukce. Teď se z něj stal jeden z nejznámějších žijících potápěčů světa. Nebylo to díky tomu, že by byl skvělým plavcem nebo že by objevil nádherné korálové útesy. Stal se tím, kým je, díky těm nejnebezpečnějším vrakům na světě.

Ty vypadaly jako železné labyrinty, přírodou zkroucené jako pouťová zvířátka vyrobená z nafukovacích balónků a zpustošené časem. Mnoho z nich v hloubkách, které vůbec člověku neměly být

přístupné, protože tlak vody by tu mohl způsobit kolaps životně důležitých orgánů a nahromadění dusíku zmást mysl nebo zpěnit krev. Když se člověk potápí nějaký ten pátek, mohl už vidět, jak lidé pod vodou halucinují, ztratí se ve vraku nebo uvíznou v síti drátů. Když se tomu ale věnuje ještě déle, možná zažil i to, jak se lidé, ochromeni poškozením nervů, utopili. Za dvacet let potápění se do vraků viděl Chatterton zemřít devět mužů, včetně syna s jeho otcem a také jednoho ze svých nejlepších kamarádů. On však neriskoval z obvyklých důvodů – kvůli artefaktům, aby se mohl vychloubat, nebo proto, aby se o něm psalo v časopisech pro nadšené potápěče. Ve skutečnosti se většina nalezeného vzácného porcelánu a dalších relikvií vzdal, dokonce i když měly obrovskou cenu. Do úzkých chodeb vraků se potápěl, protože od doby, kdy se jako dobrovolník přihlásil do války ve Vietnamu, věřil, že pouze tam, kam je téměř nemožné se dostat, má člověk šanci zjistit, na čem v životě opravdu záleží.

Po válce objevil tato monstra vyrobená ze železa, potopená desítky metrů pod mořskou hladinou. Během dalších deseti let byl ve spoustě nebezpečných vraků, často pronikal do míst, která byla pro člověka považována za příliš nedostupná nebo ohrožující na životě.

V době, kdy mu bylo pětatřicet, ho většina veteránů tohoto sportu považovala za nejlepšího vrakového potápěče, jakého kdy poznala. V roce 1997 Chatterton a jeho buddy* Richie Kohler vyřešili mezinárodní záhadu, když našli německou ponorku z druhé světové války potopenou u pobřeží New Jersey. Tři potápěči zemřeli během šestileté odyssey, Chatterton obětoval manželství, peníze a několikrát téměř i svůj život. Když se lidé ptali, proč byl ochoten toto všechno riskovat – na ponorce totiž nebylo žádné zlato ani cenné artefakty, jenom identifikační číslo – odpověděl jim, že ponorka byla jedním

* pozn. překladatele – Slangový výraz pro partnera při potápění.

Potápěči se z důvodu bezpečnosti potápějí vždy minimálně ve dvou a navzájem se hlídají.

z momentů, které s velkým štěstím prožijete jen jednou za život, kdy člověk zjistí, kým ve skutečnosti je. A proto by raději zemřel, než aby se vzdal svého pátrání po vraku jen proto, že se věci příliš komplikovaly nebo se zdály být nemožné.

Ponorka přinesla Chattertonovi s Kohlerem světový obdiv a slávu. Do roku 2004 o nich byla napsána kniha, natočeny dokumenty a byli hosty populárních pořadů na televizním kanálu History Channel. Chatterton, pohledný, vysoký a s nádherným barytonovým hlasem, byl dobře placen za různé přednášky a reklamy. Poprvé od doby Jacquesa Cousteaua se potápěč proslavil po celém světě. Lidé ho poznávali na ulicích, děti chtěly autogram a ženy mu posílaly své fotky. Většina potápěčů, hlavně ti přes padesátku, by už pověsila kariéru na hřebík. Ale Chatterton stále překonával překážky – technologické, přírodní a překážky svého těla – jen aby mohl ještě hlouběji a dál do vraků. Ponořil se do více míst než kdokoliv jiný a viděl zemřít několik potápěčů. Jeho poslední velké dobrodružství přišlo v roce 2005, když s Kohlerem dali dohromady novou expedici k vraku Titaniku. Jejich cesta přinesla nový pohled na potopení lodě, ale to Chattertonovi stále nestačilo. Nesáhl si na dno svých sil. Koneckonců poloha vraku byla již známa. Loď je potopená přibližně čtyři kilometry pod hladinou, takže nemohl udělat nic jiného než zůstat v ruské ponorce, která ho k Titaniku přivezla. Prostě u něj nebyl první.

Když se vrátil domů, začal Chatterton hledat nové projekty, něco složitějšího a vzácnějšího, něco, co ještě nikdo před ním nezvládl. Více než rok se však snažil marně. Účetní a právníci ho nabádali, aby odešel do důchodu a rozumně investoval své peníze. Nebojte se, naopak ještě znásobil svoje úsilí. Když mu Kohler oznámil, že se vrací zpět napravit své rodinné vztahy, nemohl předstírat, že je z toho šťastný. Jak se mohl vrátit k opravování oken v Burger Kingu po tom, co se ponořil do německé ponorky, kterou před tím nikdy svět nespatriřil? A přesto se ptal sám sebe, jestli nemá Kohler pravdu. Najít tak

úžasný vrak bylo opravdu vzácné; člověk po něm mohl pátrat desítky let, a přesto žádný neobjevil. Tehdy mu bylo padesát šest let. Tolik času už neměl. A pak se spojil s Matterou. Potkali se jen jednou nebo dvakrát v 80. letech, ale od té doby uběhlo téměř dvacet pět let. Znovu se setkali až na potápěčském semináři v roce 2006. Během jednoho víkendu naplánovali novou misi, které věnovali své životy a úspory – mohli by objevit španělskou galeonu v dominikánských vodách, na jednom z posledních míst, kde se poklady směly lovit. A oni ji jednoho dne najdou, ať je to bude stát cokoliv.

Matterův život byl napínavější než hollywoodské filmy ještě dřív, než se naučil řídit. Syn řezníka ze Staten Island se pustil do riskantního podniku už jako teenager, což mu přineslo statisíce dolarů a vlastnictví mnoha barů a hospod, do kterých by ještě ani dle zákona nesměl vstoupit. Když mu bylo třiadvacet, zapletl se do války rodiny Gambino, kriminálníků z New Yorku, která se táhla už celé roky. Jednou z možností bylo bezhlavě se stát součástí tohoto světa násilí. Druhá možnost byla ještě šilenější – být strážcem zákona. Mattera si vybral a stal se vymahačem práva. Ve třiceti byl vysoce ceněným osobním strážcem celebrit a magnátů.

Po celou dobu byla však historie a potápění Matterovou spásou. Když byl mladý, v době, kdy jeho život ještě mohl nabrat jiný směr, našel se v knihách o historii, které hltal po tuctech, a v knihovně kempoval i několik dní v kuse. Pro Matteru byla historie víc než jen sbírka starých příběhů; mohl nahlédnout přímo do lidské podstaty; historie byla křišťálová koule, která vyprávěla nejen minulost, ale i budoucnost. A pak se naučil potápět, ne však proto, aby v tropech pozoroval hezké ryby, ale aby se mohl ponořit hluboko do chladných vod oceánů, kde mohl proplouvat skrz vraky a sám se historie dotknout.

Jeho první ponor směřoval k Oregonu, luxusnímu parníku potopenému v roce 1886, dost hluboko na to, aby zabil i zkušeného potápěče. Bylo mu teprve čtrnáct let. Pro neplnoleté byl vstup na palubu potápěčské lodi zakázán, takže se jednoho rána objevil v přístavu s bednou piv a s taškou plnou sendvičů z řeznictví svého otce. Uplatil tak kapitána a o hodinu později už byl na širém moři, nocoval s drsnými motorkáři, členy potápěčského gangu a dalšími zocelenými dušemi, které byly průkopníky vrakového potápění na východním pobřeží. Tři dny proplouval kolem Oregonu a nahlížel lidním okénkem do jeho útrob, aby našel nějaké stopy, které by mu vysvětlily příčiny jeho potopení. Tato cesta ho nadchla. Nezáleželo na tom, kam ho život zavedl – do zemí třetího světa, kde pracoval pro vládu USA; do úžasných mezinárodních podniků, kde se živil jako ostraha slavných osobností – nakonec se pokaždé vrátil zpět k historii a potápění. Jediné dvě věci, které vždy mluvily pravdu.

Když mu bylo čtyřicet, prodal svou bezpečností agenturu. Byla to chyba – kupec jim však učinil velmi dobrou nabídkou a jeho partner ji chtěl přijmout – ale co se stalo, stalo se. A tak teď byl majitelem velmi tučného konta a poprvé v životě nemusel každé ráno v pět vstávat do práce. Již od dětství snil o tom, že bude bydlet někde, kde bude dost teplo na to, aby si mohl číst své knihy venku i uprostřed noci, ze všech stran obklopený vraky. V Dominikánské republice už kdysi pracoval a miloval tamější lidi a historii. A vraky tam byly doslova všude – místo, kde přistál Kolumbus, brána do Nového světa. O pár měsíců později se přestěhoval do Santa Dominga, hlavního města a započal svůj klidný život.

Trvalo to přesně dva měsíce. Mattera byl duší dělník, potřeboval práci. A tak si otevřel Pirate's Cove, potápěčské centrum na jižním pobřeží, a bral zákazníky do stoletých vraků v místní oblasti. Jen několik turistů však zajímaly tyto žijící kousky historie. Ostatní chtěli zůstat blízko pobřeží, kde byly k vidění krásné korálové útesy

a sklenička skotské byla vždy po ruce. Mattera se usmíval a dal svým hostům to, co chtěli. V noci však utíkal ke svým knihám.

Tentokrát však začal číst jiné – o papežích a králich, badatelích, dobytých a nebojácných kapitánech, které si vzalo moře. To byly příběhy galeon, legendárních španělských lodí s pokladem z 16. a 17. století, které převážely nesmírné bohatství z Nového světa do Španělska. Dominikánská republika – tehdy nazývaná Španělské ostrovy – byla křižovatkou všech těchto cest.

Mattera dal dohromady plán. Galeonu za každou cenu najde, a to na vlastní pěst. Finanční odměna by byla ohromná – mohl by si koupit svoje milované New York Mets a ještě by mu zbylo. A co víc, objevení galeony by se stalo historickou událostí, a proto byl ochoten riskovat vše, co měl.

A pak se potkal s Chattertonem na workshopu pro potápěče, který Mattera pořádal v Pirátské zátoce. Muži se neviděli celá desetiletí, ale Matterovi stačil jediný oběd na to, aby si znovu připomněl, co na tomto muži tak obdivoval. Chatterton miloval vraky, ale obtěžoval se jenom s těmi, které byly historicky důležité a které bylo obtížné objevit. Jakmile se nějakému oddal, nikdy už se nevzdal a nezáleželo na tom, jak zapeklí vrak to byl nebo jak hluboko se nacházel. A to byla naprostá pravda, i kdyby tomu měl obětovat svůj život. Víc než na cokoli Chatterton věřil ve vzácné věci; pro něj „těžké najít“ znamenalo „nádherné“ a byl ochotný prohledat třeba celý svět.

• • •

Když čekali v řadě na letišti v Miami, byli stále ještě ohromeni pirátským příběhem, který jim vykládal Bowden, a obzvlášť drsnáckým kapitánem Josephem Bannisterem. Představte si řádného gentlemana, jak krade loď jemu svěřenou, ocitne se ve víru pirátského řádění

a pak bojuje s námořními válečnými lodmi. A vyhraje. Takové věci jste neviděli ani ve filmech s Johnnym Deppem.

Na terminálu se zastavili u obchodů s dárky, aby vybrali něco pro Chattertonovu ženu Carlu a Matterovu snoubenku Carolinu. Když dorazili k bráně, věděli, že je čas zavolat Bowdenovi. Budou k němu upřímní, vysvětlí mu své důvody, proč se nemůžou otočit zády ke své expedici. Nikdo by to neměl chápat líp než starý lovec pokladů, jako je Bowden. Vytočili jeho číslo a dali ho na reproduktor, aby mohli svoji lítost vyjádřit společně.

Bowden odpověděl hned po prvním zazvonění.

„Tracy, tady John a John. Voláme ti ohledně tvé pirátské lodi a kapitánu Bannisterovi.“

„Už jste se rozhodli?“

„Ano.“

Na tabuli odletů blikala čísla. Cestující do Santa Dominga se pomalu začali přesouvat na palubu. Chatterton se podíval na Matteru. Mattera se podíval na Chattertona. Oba čekali, až ten druhý promluví.

„Tracy,“ řekl Mattera, „my tu tvoji pirátskou loď najdem.“

KAPITOLA DRUHÁ

BANNISTERŮV OSTROV

Těsně před rozbřeskem v březnu roku 2008 se v tropickém ráji na severním pobřeží Dominikánské republiky větrem ošlehaný rybář s cigaretou v puse naklonil přes okraj své veslice a vyhodil síť v zátoce Samaná Bay, stejně tak jako to jeho předci dělali den co den na stejném místě po celá staletí. V okolí nebylo ani živáčka.

Brzy se však jeho loďka začala houpat. Nejdřív jemně, poté ale přicházely větší a větší vlny; varování, že se k němu blíží něco velkého. V dálce uviděl světa připlouvající lodi a zaslechl rachot motorů. Někdo měl evidentně naspěch, což bylo opravdu zvláštní. V Samaná Bay nikdo nikdy nespěchal. Nebylo proč, v tom bylo její kouzlo. Postavil se a posvítíl baterkou. Viděl, jak loď rychle rozráží vlny a pak prudce zatáčí vpravo. Jenom obratné hlídkové lodě se uměly takhle pohybovat, ale tahle nevypadala, že by byla určená k pronásledování pašeráků drog nebo kontrole lodního nákladu. Měla dlouhou zád a nízký ponor. Kdyby měl hádat, řekl by, že ji někdo postavil, aby

hledala a nacházela věci pod hladinou. Jeho rybářská veslice se málem převrhla, když desetimetrová loď proplula kolem. Proplula tak blízko okolo rybáře, že dokonce zahlédl jméno na boku napsané červenými písmeny – *Hlubinný průzkumník* – a dva muže, kteří na něj mávali.

Chatterton a Mattera se za normálních okolností nepouštěli do práce za tmy, obzvlášť ne na neznámých místech. Ale měli najít loď ze zlatého věku pirátství a ani jeden se nemohl dočkat východu slunce.

Pořád ještě nemohli uvěřit, že se do toho opravdu pustili. Investovali dva roky práce, příprav a většinu svých úspor, aby našli poklad galeony, jen proto, aby pak od všeho upustili kvůli pirátské lodi, o které nikdo nikdy neslyšel. Navíc pracovali pro starého muže, který si svůj poklad schovával ve vaně a ještě stále si na cestu svítil rozpadajícími se svítilkami.

A přesto jak sledovali červená a modrá čísílka na ovládacím panelu, jak odpočítávají vzdálenost od ostrova, kde se ona pirátská loď potopila – 3,8 míle... 3,7 míle... 3,6 míle – ani jeden z nich nepochyboval, že dělají správnou věc. Pirátská loď byla to nejvzácnější, co mohl člověk pod vodou objevit. A zatímco na staré galeony se většínou zapomnělo, hlasy pirátů nikdy nepřestanou volat a lákat dětskou představivost a ty, kteří věří, že svět může být neuvěřitelně vzrušující, jen když se odváží opustit přístav.

Jak se první paprsky červeného slunce přelily přes horizont, zavolali Chatterton s Matterou posádku, aby se podívali do dalekohledu na obrys vzdáleného ostrova. Prvním, kdo z kabiny vylezl, byl Heiko Kretschmer, osmatřicetiletý instruktor potápění, mistr všech kutilů, rodák z východního Německa, který, když mu bylo pouhých osmáct let, riskoval svůj život, jen aby utekl před komunismem a přišel na západ za dobrodružstvím a lepším životem. Motory, regulátory, vysílačky, pumpy – neexistovalo nic, co by Kretschmer nespravil s pomocí kleští a kousku lepicí pásky. Kvůli jeho schopnostem

a houževnatosti ho Mattera považoval za toho nejnepostradatelnějšího muže, s jakým kdy pracoval.

Dalším byl Howard Ehrenberg, také osmatřicetiletý, z Long Islandu a hotový čaroděj s počítači, který svůj život prožil jako vedoucí obchodu, zvukař a největší fanoušek kapely Grateful Dead. Chattertona potkal na potápěčském plese věnovaném charitě a brzy se stali velmi dobrými kamarády. Uchvácen myšlenkou lovu pokladů v dalekých zemích se zeptal Chattertona, jestli by se mu nehodil chlapík přes techniku, co se umí potápět.

„Pracoval jsi někdy s hlubinnými sonary nebo magnetometry?“ zeptal se Chatterton.

„Ne, nikdy,“ odpověděl Ehrenberg.

„Fajn, v tom případě vítěj na palubě.“ A tak se i Ehrenberg stal součástí posádky.

Posádka nyní měla krásný výhled na Cayo Levantado, místo, kde se potopila Bannisterova loď. Stáli na přídi a obdivovali bílý písek a ve větru se vlnící palmy ostrova. Od dob, kdy se tato oblast stala kulisou reklam na Bacardi, postavilo se zde mnoho luxusních letovisek s obrovskými bazény a soukromým přístavem.

„Je to ještě hezčí než v těch reklamách, co byly ve starých vydáních Playboye,“ řekl Mattera.

„Ty ses na ty reklamy díval?“ udiveně se zeptal Chatterton.

Loď se pomalu přibližovala k ostrovu a muži na palubě se začali připravovat na průzkum místních vod. Do 70. let by si lovci pokladů nasadili šnorchl nebo se dívali skrz kyblík s průhledným dnem nebo se jako slavný Teddy Tucker houpali v židli čističe oken pod horkovzdušným balónem. Tehdy se vlastně nehledaly ani tak vraky jako spíš rovné hrany; příroda totiž nikdy nevytváří nic dokonalého, takže když spatřili ostré kraje nebo pravé úhly, věděli, že vidí předměty vytvořené člověkem.

Moderní technologie všechno změnily. Na přelomu 21. století se začaly využívat dva hlavní nástroje k nalezení vraků. Hlubinný sonar, založený na principu zvukových vln, vykresloval mořské dno, ale nebyl zrovna dobrý na nerovné plochy s korálovými útesy, jaké se nacházely právě v Samaná Bay. Druhý nástroj, magnetometr, byl možná tím nejdůležitějším kouskem ve výbavě lovců pokladů a právě na něj se Chatterton s Matterou plánovali spolehnout.

Aerodynamicky postavený, ve tvaru torpéda, byl magnetometr navržen, aby ho mohla loď snadno vléct. Když minul nějaký železný předmět, ucítil změny v magnetickém poli země. Nejlepší z nich byly neuvěřitelně citlivé, schopné pod vodou detekovat dokonce i šroubovák. A zatímco na drahé kovy jako zlato a stříbro (které neobsahovaly železo) nereagoval, byl mistrem v detekování kotev, kanónů, dělových koulí a dalších magnetických objektů, které byly součástí dobře vyzbrojené lodě z této éry. Luxusní verze magnetometrů mohla stát víc než nový Mercedes Benz, ale bez něj byl lovec pokladů jako slepý. Chatterton a Mattera si vybrali jeden z těch nejlepších – Geometrics G-882 s výpary cesia, námořnický magnetometr s výškoměrem v ceně skoro sedmdesáti tisíc dolarů, včetně softwaru a rozšíření.

Koupit magnetometr byla ta jednodušší část. Vléct ho však bylo umění. Ten, kdo ho ovládal, musel dodržovat předem vybranou síť souřadnic a potom ho pomalu a metodicky táhnout tam a zase zpět, proces známý jako „sečení trávníku“. Jak magnetometr pod sebou zaznamenával železné předměty, jejich lokace se nahrávala na počítače na palubě. Z těchto záznamů se sestavila mapa. Po celou dobu však musí kapitán magnetometr udržovat v optimální výšce, asi třicet centimetrů nad mořským dnem. Tímto způsobem se občas z průzku- mu stal spíš waltz s mořem. Jenom ti nejlepší kapitáni uměli tančit.

Chatterton, Mattera a jejich tým měli v plánu se pohybovat v pruzích širokých dvacet pět metrů a dlouhých jednu míli, pak se potopit ke každému vytipovanému místu a hledat jakékoliv železné

pozůstatky vraku *Zlatého rouna*. Kdyby první průzkum nic nového nepřinesl, sestavila by se nová souřadnicová síť sousedící s tou předchozí a znovu se pokračovalo v hledání, dokud se pirátská loď nenajde.

Normálně by museli prohledat vody okolo celého ostrova. Ale Bowden mužům poskytl zásadní informace z historických záznamů, které pomohly zúžit oblast pátrání. Řekl jim, že *Zlaté rouno*:

- se potopilo do hloubky sedmi metrů,
- na palubě byly muškety,
- zrovna provádělo tak zvaný careening, když se střetlo s Královským námořnictvem.

Bylo to právě poslední vodítko, které bylo pro muže významné. Dřevěné lodě, které se plavily v tropických vodách, byly zamořené šášněmi lodními, svijonožci a ostatními mořskými organismy. Ty se přilepily na trup lodi, zpomalovaly ji a požíraly její dřevo. Když se trup nekontroloval, mohli tito mrňousci vzít ke dnu i tu největší loď. Aby se zabránilo tomuto poškození, posádka pravidelně čistila a opravovala trup. Za přílivu vytahovali loď na pobřeží a postupně, jak voda zase opadávala, ji nakláněli na stranu – proces známý jako careening. A oni věděli, že *Zlaté rouno* se potopilo během careeningu, což znamenalo, že se bude nacházet blízko pláže.

Tato informace dala mužům naději na rychlou akci. Když studovali fotografie oblasti, zjistili, že na severním pobřeží ostrova žádné pláže nejsou, jenom skály, tudíž je pro careening nevhodné. Na jižním pobřeží pláže sice byly, ale za posledních deset let se na nich vybudovaly nové areály a rekreační letoviska, takže i tato strana ostrova byla mimo hru. Na východním pobřeží byla sice pláž velká, ale kamenitá a větrná, což pro piráty bylo nepraktické a riskantní. A tak jim vyřazovací metodou zůstala jen pláž na západním pobřeží, ta jediná dávala smysl. Byla na závětrné straně ostrova, chráněná

před větrem a vlnami. Navíc byla dobře schovaná před otevřeným Atlantikem, takže proplouvající lodě ji nemohly vidět. Kdyby si kapitán měl vybrat, kde u Cayo Levantada opravit svou loď, byla by to právě tato pláž. A bylo to také místo, kam se vydal Chatterton. Nasměroval *Hlubinného průzkumníka* k západní pláži a nechal ho unášet proudem, než zastavil. Jakmile byl člun připravený, Kretschmer nachystal magnetometr, zatímco Ehrenberg zapnul softwarový program na sběr dat. Těsně po úsvitu bylo venku téměř třicetistupňové vedro, a to byla nejchladnější část dne.

Mattera mužům připomněl, že loď se potopila do hloubky sedmi metrů. Hloubka okolo ostrova, jako je tento, se často měnila, stoupala a klesala, takže svoje bádání pro jistotu začnou relativně daleko od pobřeží a propracují se směrem k pláži. Tak nevynechají žádnou oblast určené hloubky.

Muži byli připravení spustit celou akci. Mattera vytáhl svůj Nikon D300, nastavil samospoušť a pak se i s posádkou vyfotil. Poté, co foťák cvakl, popadl čtyři plechovky dietní limonády z chladicího boxu, podal je ostatním a zvedl tu svoji na přípitek.

„Na kapitána Bannistera,“ řekl.

„Na kapitána Bannistera,“ zopakovali ostatní.

„Na nešťastného zkurvysyna. Nejdřív ho lovilo Královské námořnictvo a teď ho lovíme my.“

• • •

Muži vlekli magnetometr několik hodin. Zastavili se, jen aby zhlkli zvlhlé tuňákové sendviče, a pak zase pokračovali, dokud se hladina vody úplně nezčeřila a magnetometr se nezačal houpat ve vlnách. Bylo frustrující nechat práce tak brzy, ale v těchto místech byla zátoka klidná jen pár hodin dopoledne a bez klidných vod by měření mohla být zkreslená. Jak pro Chattertona, tak pro

Matteru průzkum byla věda a nebyl tu žádný prostor pro nepřesnosti. A tak vytáhli svoji výbavu z vody a otočili *Hlubinného průzkumníka* zpět.

O dvacet minut později zakotvili loď v malém průlivu čtyři míle od ostrova. Jen čistou náhodou Matterův budoucí tchán, bývalý admirál a šéf zaměstnanců dominikánského námořnictva, vlastnil malou vilu v zátocě a právě zde tým bude přechodně bydlet, zatímco bude hledat *Zlaté rouno*. Dům byl zasazen vysoko do skály, přečníval nad vodu a přístupný byl pouze úzkou cestou, která se vinula přes mangový sad. Vila byla vzdušná a prostorná, všechny ložnice měly svoji vlastní terasu. Výhled na západ slunce byl velkolepý. Matterova budoucí tchyně s tcháнем ale budou brzy chtít dům zpátky jen sami pro sebe. Muži vyložili svoje nářadí, ale jejich práce ještě nebyla hotová. Ehrenberg ještě musel s využitím vlastního softwarového programu zpracovat data, která tým posbíral, a vytvořit z nich mapu. O den nebo dva později se k místům, na kterých magnetometr zaznamenal železné předměty, budou potápět. I ten nejmenší výkyv bude prověřen.

Chatterton a Mattera vyšli ven na terasu a zavolali svým drahým polovičkám; v této odlehle oblasti, když se člověk postavil přesně na to správné místo a lehce se natáhl nahoru směrem k Měsíci, mohl chytit signál i na celých pět minut.

Chatterton zastihl Carlu v jejich domově v Maine Coast, kde seděla zchoulená na gauči a s jejich zlatým labradorským retrívrem Chillim sledovala film. Carle se po Johnovi stýskalo a neschvalovala, že její manžel večerel zucaritas (zmražené cornflaky) tři dny po sobě.

Mattera zavolal Carolině do Santa Dominga a zastihl ji zrovna ve chvíli, kdy si v pracovně v jejich bytě četla. Pobavilo ho, když se zeptala, jestli už našli „Dlouhého Johna Silvera“, zároveň ho však znepokojila. Se vším štěstím, které v minulosti lovci pokladů měli

s hledáním ztracených pirátských lodí, on a Chatterton by klidně taky mohli hledat třeba Noemovu archu.

Dokonce i během zlatého věku pirátství, mezi roky 1650 a 1720, byli piráti vzácným úkazem. Přesné číslo je těžké určit, ale podle britského historika Petera Earla „se nezdá pravděpodobné, že by někdy měli najednou více než 20 lodí a méně než 2 000 mužů“. Jako protiklad můžeme uvést 80 000 námořníků pracujících pro legální flotily v Atlantiku a Karibiku. Těžko říct, kolik pirátských lodí v době zlatého věku brázdilo moře, ale každopádně jich dohromady nebylo víc než tisíc.

Ne všechny lodě se ztratily nebo potopily. Některé byly zabaveny, jiné prodány nebo vyměněny a pak zprovozněny pro legální účely. Takže počet ztracených pirátských lodí je jen zlomek těch, které kdy existovaly. Najít jednu z nich byl běh na dlouhou trať. Identifikovat ji pak už bylo prakticky nemožné. Důvod vězel hluboko v temné podstatě samotného zločinu.

Utajení bylo pro piráty životně důležité. Aby přežili, museli být neviditelní. Kapitáni nezveřejňovali seznamy se jmény posádky nebo plány plaveb a nepsali jméno lodi na její trup. Vždy, když to bylo jen trochu možné, pluli v tajnosti. Tato opatření jim pomáhala vyhýbat se nepřátelům. A když se jejich loď potopila, neznamenal to jen, že by usedla na dno oceánu; ona doslova zmizela z povrchu zemského. Žádná vláda nevyšlala muže, aby ji šli hledat, protože loď nikomu nepatřila. Svědci potopení v žádném případě nemohli popsat přesné místo, kde se tato nehoda stala (na prostředky určování zeměpisné šířky se v tehdejší době nedalo spolehnout). Když nějaký pirát přežil potopení lodě, na které se plavil, rozhodně to nešel nahlásit úřadům.

O tyto případy se pak postarala sama příroda. Trvalo jen pár let, než písek a bláto vrak pohřbily.

To však neznamenalo, že už jej nikdo nikdy neviděl. Bylo téměř jisté, že badatelé, rybáři, někdy dokonce i potápěči narazili na pozůstatky lodí ze zlatého věku. Jen málo jich však vědělo, že tyto trosky jsou něčím zvláštní, nebo bylo schopno přesně určit, co vlastně našli. Většina toho, co se na pirátských lodích nacházelo – nádobí, vybavení, nářadí, zátěžové kameny, mince, zbraně, někdy dokonce i děla – to všechno byste našli i na lodích obchodních, což znamenalo, že i kdyby si nálezce dovolil fantazírovat o tom, že objevil pirátskou loď, dokázat to by bylo téměř nemožné.

Až na jednoho muže. Ten to dokázal.

Jako chlapec slýchal Američan Barry Clifford příběhy o kapitánovi pirátů – „Černém Samovi“ Bellamym, jehož loď zmizela v roce 1717 u mysu Cape Cod. Jako dospělý se pak vydal na expedici a nedaleko svého rodného domu Bellamyho loď *Whydah* našel. Zpráva o nálezku z roku 1984 se rozšířila po celém světě, ale nebyly to jen artefakty, hromady stříbra nebo dokonce příběh dramatického konce posádky v bouři, co popouštělo uzdu představivosti. Byl to zvon s nápisem „The Whydah Gally 1716“, který Clifford z vraku vytáhl. Identifikace se tak stala neprůstřelnou a *Whydah* se stala první pirátskou lodí, která kdy byla nalezena. Nikomu jinému se nikdy tolik nepoštěstilo.

To však lidi neodradilo od toho, aby to zkoušeli dál.

V následujících letech po Cliffordově objevu výzkumné týmy tvrdily, že objevily lodě dvou historicky nejznámějších pirátů. Ani jeden z nich však nebyl schopen prokázat totožnost vraku.

První nález byl učiněn v roce 1996 u pobřeží Severní Karolíny v Braufort Inlet. Firma specializující se na objevy vraků narazila na něco, co se zdálo být vrakem vlajkové lodi Černovouse, *Pomsta královny Anny*, která najela na mělčinu a v roce 1718 se potopila.

Guvernér Severní Karolíny učinil veřejné oznámení, že tato notoricky známá pirátská loď byla nalezena. Stejně tak pohotově byli však

i kritici, kteří identifikaci zpochybňovali. Některé z jejich námitek: Artefakty mohly pocházet z jakékoliv obchodní lodi tehdejší doby; *Adventure*, loď která se potopila s lodí Černovouse, nebyla k nalezení; jeden z kanónů objevený na palubě byl zřejmě označen datem 1730 nebo 1737, alespoň 12 let po zmizení *Pomsty královny Anny*. Debata dál zuřila, přesto se však případ nevyřešil. V roce 2005 experti v *The International Journal of Nautical Archeology* napsali: „Nevyvratitelným faktem zůstává, že neexistuje žádný důkaz nebo z něho vyplývající nepřímý důkaz, který by dokazoval, že ztroskotaná loď je opravdu *Pomsta královny Anny*.“ Také poukázali na problém týkající se peněz, projekt již z grantů čerpal téměř milion dolarů a další čtyři miliony byly projektu přislíbeny. „Člověk by mohl spekulovat,“ píše autor, „že vložená investice plus možnost budoucích financí by mohla být důvodem k pokračování v identifikaci vraku a k zavrnutí myšlenky, že by tato identifikace mohla být nesprávná.“

Nic z toho však neodradilo úředníky a podnikatele od otevření výstav, historických rekonstrukcí – dokonce postavili Černovousův minigolf – a to vše jen proto, aby přilákali davy turistů.

Druhá údajná pirátská loď byla nalezena v Dominikánské republice v roce 2007, kdy tým z univerzity v Indianě našel polohu *Quedagh Merchant*, vrak z roku 1699 neslavného pirátského kapitána Williama Kidda. Média jako NPR, CNN nebo The Times of London si na tomto příběhu smlsla. Psali o tom, jak průzkumníci objevili loď, vymýšleli nové teorie o tom, že Kidd byl možná neviný, a připomínali, jak ho Britové museli oběsit ne jednou, ale dvakrát (poprvé se lano přetrhlo; napodruhé už se však zadařilo a jeho tělo viselo nad Temží po tři roky, jako varování těm, kterým by se mohl pirátský způsob života zalíbit). I když si dominikánská vláda plánovala proměnit vrak na podmořský národní park, tým z indianské univerzity nebyl ochotný říct, že má definitivní důkaz, který by identitu vraku potvrdil. Charles Beecher, který expedici vedl, se k tomu vyjádřil: „Jako archeolog nemohu

nezvratně říct, že loď, kterou jsme našli, je kapitána Kidda, ale jako muž, který si občas rád vsadí, sázím na tuto loď.“

O čtyři roky později byli už představitelé univerzity v Indianě sice o něco přesvědčenější, ale nezvratný důkaz ještě stále nenalezli. Nicméně vláda už tento projekt zafinancovala téměř dvěma miliony dolarů z fondů, a tak podporovala snahu o zviditelnění a přilákání turistů na stálou výstavu „Národní poklady Země“ v Indianopolském dětském muzeu.

Pár dalších také tvrdilo, že objevili pirátskou loď, ale vše bylo založené na nepřímých důkazech.

Ale dotace a výstavy a nepřímé důkazy a minigolf pro Chattertona a Matteru nebyly dost. Ani jeden z nich si neuměl představit, že by žil s myšlenkou, že dost možná nenašel pirátskou loď. Ani jeden si neuměl představit, že by usínal a v noci přemýšlel, jestli vlastně dosáhl toho, o čem snil.

Ale to byla ta potíž s pirátskými loděmi. Nezáleželo na tom, co člověk našel, stejně bylo téměř jisté, že pro svá tvrzení nenajde žádný důkaz. I kdyby Chatterton a Mattera *Zlaté rouno* objevili, kdyby o nich historikové psali ve svých knihách a kurátoři udělali výstavu v muzeu, bez definitivního důkazu by vždy zůstaly pochybnosti. A to byl závěr, s jakým by se nikdy nemohli smířit.

• • •

Když Chatterton a Mattera domluvili se svými drahými polovičkami a zavěsili telefon, Ehrenberg přišel na verandu s notebookem zdviženým vysoko nad hlavu. Na obrazovce byl obrazec podobný Rorschachovu testu inkoustových skvrn, záznamy z magnetometru. Několik objektů, všechny nashromážděné v oblasti velké asi jako dřevěná námořní loď. Chatterton a Mattera už byli v této branži dost dlouho na to, aby věděli, že s vraky to nikdy není tak jednoduché,

tak dokonalé – nikdo nikdy nenašel to, co hledal, hned první den. Ale když se dívali na tu nádhernou skvrnu, nemohli odolat myšlence, že to dokázali. Objevili *Zlaté rouno*. Teď už jen zbývalo ji druhý den opravdu najít.

KAPITOLA TŘETÍ

NIC Z TOHO NEDÁVÁ SMYSL

Když se nalodili na *Hlubinného průzkumníka* a vyrazili směrem k ostrovu, nemluvili, ale uvnitř každý z nich doufal, že bude první, kdo vytáhne skobu, kotvu nebo dělo ze *Zlatého rouna*. Dokonce i korálky – barevné cetky ze zlatého věku, které si piráti našivali do oblečení, vlasů a vousů a které děsily jejich oběti – by postačily.

Nikdo nečekal, že by loď našli přesně tak, jak se potopila, kostry zamrzlé v bojových pozicích a vlajku s lebkou s překříženými hnáty vlající na stěžni. Když budou mít štěstí, uvidí odhalenou část vraku – náznak kotvy, kousek kanónu, ulomený kousek dřeva z trupu. Ale pravděpodobnější bylo, že najdou malé kousky nebo stíny, něco z toho, co zaregistroval magnetometr. Vše, co potřebovali, však byl jediný artefakt, ten by je dovedl ke všemu ostatnímu.

Nepotápěli se naráz. Dva muži vždy zůstali na palubě, aby zajistili loď proti banditům, kteří by mohli ukradnout jejich zbraně a zařízení. Střelné zbraně byly v této divočině nutností; člověk by bez nich neměl opouštět ani dům, ba ani břeh.

Když dorazili na místo, Chatterton a Ehrenberg se připravili a skočili do vody. S detektory kovu se potopili do hloubky asi šesti metrů, aby zkontrolovali první záznam z mapy. V písku Chatterton uviděl stříbrný předmět. Jak k němu připlaval blíž, vypadalo to jako krabice – truhla od pokladu – což ho donutilo plavat ještě rychleji, dokud na ni nedosáhl. Ale nenašel žádné zlaté mince ani smaragdy, nýbrž papouščí rybu. Vyplaval a zakřičel na loď.

„Past na ryby.“

Mattera si to poctivě zapsal, ale než se na Chattertona otočil, už byl znovu pod vodou. Chatterton a Ehrenberg se potopili nad zaoblený kus železa, který trčel z korálového útesu na dně. Rovné hrany byly snem každého lovce vraků. Chatterton se přiblížil a vytáhl břidlicovou tabulku a napsal:

KOTVA.

Ehrenbergovy oči se rozsvítily. Chatterton se podíval ještě víc z blízka. Pomalu vymazal slovo na tabulce a napsal nové:

ZTRACENÁ.

Ztracená kotva byla taková, kterou spouštěly různé výletní a obchodní lodě, ale ony se zasekly v korálech nebo jinak „ztratily“. Chatterton a Mattera na takové narazili v Dominikánské republice, když se učili zacházet se svým vybavením, a přestože bylo zajímavé tyto kousky vidět, jen málokdy měly nějakou spojitost s vraky. Kotva, kterou

hledali Chatterton s Matterou, by ležela na plocho na dně, protože šla ke dnu s lodí.

Ehrenberg doplaval k třetímu záznamu. Našel další ztracenou kotvu. Na palubě *Hlubinného průzkumníka* mezitím muži přejeli k dalšímu místu se záznamy, ke kterým se potápěli Mattera s Kretschmerem.

Jejich průzkum stejně jako předtím nepřinesl žádné ovoce: kabel od telefonu a kladivo. Přesto však tým cestou zpět k vile nemohl skrýt svoje vzrušení. Magnetometr fungoval. A byly tu další místa k prouzkoumání na další den. Nikdo se neodvážil říct to nahlas, ale každý z nich věřil, že je to záležitost pouze několika dní, než *Zlaté rouno* najdou.

Moc vzrušení na to, aby večer zůstali doma, a tak se všichni vydali k Fabiovi, do pizzerie pojmenované podle jejího majitele, který měl vlasy jako známý italský model. Objednali si masový koláč a *Presidente Lights** a střídali se ve vyjmenovávání věcí, za které by utratili poklad *Zlatého rouna*. Tohle je jejich seznam věcí, které přísahali, že za svůj podíl koupí:

Mattera:

- koupit ranč o rozloze pěti set akrů v Pensylvánii,
- koupit Beechcraft King Air B200 (schopný letět z Miami do Dominikánské republiky),
- koupit Binghamton Mets, newyorský baseballový nižší ligu (i kdyby na palubě pirátské lodi poklad byl, rozhodně by nestačil na tým vyšší ligu).

* pozn. překladatele – značka piva

Chatterton:

- koupit si modré Maserati z výlohy ve Fort Lauderdale (vyměnil by ho za svůj Mini Cooper a ještě si připlatil taškou zlatých mincí),
- podniknout tříměsíční výlet od Machu Picchu až na Galapágy,
- najmout si osobního řidiče (ale musel by nosit tradiční čapku),
- koupit si solidní helmu na potápění ze zlata.

Ehrenberg:

- uspořádat soukromý koncert zbývajících členů Grateful Dead (skupina, kterou miloval na konci 80. let),
- koupit si Astona Martina DB5, legendární auto Jamese Bonda, vybavené sedadly s katapultem, zabudovanými zbraněmi a neprůstřelnými skly,
- koupit si nejlepší bicí na světě a s nimi i dům s garáží daleko od sousedů, aby si nemohli stěžovat, když na ně bude cvičit.

Kretschmer:

- odstěhovat svoji ženu, dceru a nevlastního syna z Dominikánské republiky do Spojených států.

Před zavíračkou muži zaplatili účet a vydali se do parné noci. Byli šťastní, že mohli bydlet ve vile, s fungující klimatizací a výhledem na zátoku. Neměli však pochyby, že Matterův budoucí tchán s tchyní budou brzy chtít své sídlo zpátky, aby se zde mohli o víkendech bavit a trávit dovolené. Další důvod, proč najít pirátskou loď rychle.

Následujícího rána byli muži zpět u ostrova a potápěli se k místům, která magnetometr zaznamenal. Tentokrát našli soupravu náradí, rádiovou anténu a tři pasti na ryby. Mattera zapsal výsledky a zavolal ostatní do kormidelní.

„Vím, jak frustrující to je. Ale musíme dál sekat trávnick a hledat nové záznamy; je to součást hry. Takže další ráno znovu do práce.“

Chatterton zažehl motory a dostal loď do skluzu, což muže přiblížilo na pouhých 40 metrů od pláže Cayo Levantada. Pozorovali lidi, jak se opalují roztažení pod paprsky žhavého slunce.

„Pochválen budiž ten, kdo vymyslel bikiny,“ řekl Chatterton. „Chudák Bannister nikdy takovej výhled neměl.“ Druhý den začali znovu pátrat. Chatterton plul s *Hlubinným průzkumníkem* na východ a pak zase na západ, zkracoval vlečné lano okolo nebezpečných útesů a zrychloval, když byly vody moc mělké. A tak muži pokračovali, dokud nesestavili novou mapu cílů. Některé ze záznamů vypadaly nepravděpodobně – osamocené malé kousíčky v místech příliš hlubokých nebo naopak příliš mělkých. Ale Chatterton trval na tom, aby se potápěli ke každičkému zahlášenému objektu. První věcí, kterou by vynechali, by dost dobře mohl být třeba náboj z muškety, který by je zavedl k vybavení, to by pak vedlo k dělu a následně ke *Zlatému rounu*. Při dalším potápění narazili na moderní sekeru, plechovku od barvy a okap.

A tak to šlo celý další týden, další průzkumy, párkrát zapršelo a další desítky nových míst, ale žádná stopa po Bannisterově lodi. Muži přesto neklesali na duchu, protože věděli, že vrak se před nimi navždy neschová. Bylo pošetilé myslet si, že loď ze zlatého věku najdou hned první den. Tak to fungovalo jenom ve filmech.

Další tři týdny rozšiřovali svoje pole působnosti směrem na západ, ale nenašli nic zásadního. Jedno odpoledne Chatterton nastartoval motory a zamířil na východ na otevřený Atlantik. Na okraji Samaná Bay nechal běžet motory naprázdno a zastavil loď. Postavil se s Matterou na zád a dívali se zpátky na ostrov. Zůstali tak, dokud nezmizelo slunce.

Tu noc u Fabia si s posádkou některé věci pořádně probrali.

„Problém je v ostrově,“ řekl Mattera.

V Bannisterově době by mohla být loď spravována jen na západní pláži ostrova. Ale z otevřeného Atlantiku by byla vidět; to si dneska vyzkoušeli. Bannister byl zkušený muž na útěku před armádou. Nebylo pravděpodobné, že by se takto ukazoval a vystavil se nebezpečí, když by *Zlaté rouno* zakotvil na místě pro ostatní lodě tak viditelném.

A to nebyl jediný problém Cayo Levantada. Vody, které ho obklopovaly, byly plné mělčin a ostrých skal, schopných rozervat trup velké lodi vejpůl. Bylo nemožné, že by kapitán, tak chytrý na to, aby porazil britské válečné lodě v bitvě, riskoval a připlul s lodí do takového minového pole.

A pak tu byl problém s hloubkou. Podle Bowdena se *Zlaté rouno* potopilo v hloubce sedmi metrů. Pravdou bylo, že hloubka mořského dna se časem mohla změnit, ale muži museli s *Hlubinným průzkumníkem* plout až půl míle od břehu, aby se k takové hloubce dostali – a to už bylo příliš daleko od břehu, aby mohli loď naklopit a opravit.

Pak přinesli pizzu a všichni se pustili do jídla.

„Možná je to námi,“ řekl Mattera. „Co my víme o námořní strategii ze sedmnáctého století? Jsem bodyguard. Chatterton je komerční reklamní potápěč. Heiko, ty jsi mechanik, a Howarde, bez urážky, ty seš prostě podivín.“

„Možná,“ řekl Chatterton. „Ale někde tam venku je *Zlaté rouno*. Když jsme schopní najít pasti na ryby a kladiva, tak jsme taky zatraceně schopní najít pirátskou loď na nějakým podělaným ostrově.“

• • •

Když ráno Mattera stál na zádi *Hlubinného průzkumníka*, zaregistroval zakotvenou, asi šest metrů dlouhou loď, jak se houpe ve vlnách. Nejspíš to byli turisté nebo rybářská loď, rozhodně ne nikdo místní; na to loď vypadala až příliš luxusně. O několik hodin později tam

stále byla. Mattera ji ukázal Chattertonovi, který si ji podrobněji prohlédl dalekohledem.

„Nepohnula se už hodiny,“ řekl Mattera. „Pomalou se k nim přibližuj, opravdu pomalu. Chci vidět, co tam dělají.“

Chatterton se chopil kormidla a nastavil kurs k jejich cíli. Loď v dálce se najednou dala do pohybu a plula od nich pryč. Zůstala po ní jen bílá pěna.

„Myslíš, že nás sledovali?“ zeptal se Mattera.

„Nevím,“ odpověděl mu Chatterton. „Ale odteď sleduju já je.“

Posádka za poslední dva týdny posbírala několik nadějných záznamů, ale nenašli při potápění žádný zajímavý artefakt. Každá promarněná šance je frustrovala, zvláště Chattertona, který se přistihl, jak se v noci převaluje ze strany na stranu a snaží se přijít na to, co dělají špatně. „Mysli kreativně,“ řekl si. „Mysli jako John Chatterton.“ Jenže odpověď nepřicházela.

Jednoho večera, zatímco muži studovali letecké fotografie ostrova, vypadly ve vile pojistky, jako se to stávalo téměř denně.

„Do prdele!“ zaječel Chatterton a praštil fotografiemi na zem. Zase bude muset spát bez deky s otevřeným oknem, síť proti komárům bude to jediné, co ho bude chránit před štípanci. Během několika minut se začal neskutečně potit a nadával tak, že by to donutilo zčervenat i piráta.

Přesun do Samaná pro tým nebyl jednoduchý. Náhlé rozhodnutí zatočit od galeony s pokladem k pirátům od čtyř mužů vyžadovalo obrátit naruby jejich už tak naruby obrácený život. Plánovali hledat poklad blízko Santa Dominga s téměř třemi miliony obyvatel, místa plného moderních vymožeností a velmi rušného nočního života. Samaná na druhou stranu byla branou do minulosti. Záludná šestihodinová cesta na sever od Santa Dominga po cestách posetých dírami velikosti dýně, kde si slepice pobíhaly, jak se jim zachtělo, dala týmu docela zabrat.

Jenom na to, aby se člověk na toto místo dostal, musel mít srdce dobrodruha. A tak muži naložili svých pět švestek do dodávky a vyrazili po provizorních cestách, které je zavedly do opuštěných měst s potulnými psy, okolo útesů po cestách tak bahnitých, že jediné podklouznutí pneumatiky by je vrhlo do hrobu, který by nikdo neměl šanci najít. Na některých úsecích cesty, které se táhly i několik mil, nepotkali ani živáčka. Na půli cesty do Samaná Mattera přejel divočáka, který vběhl před dodávku. O hodinu později pro jistotu sahal po své zbrani, když se skupina mužů s mačetami odmítla pohnout ze silnice (projel okolo nich a ani se neohlédl). Na okraji zátoky Samaná se v ulicích promenádoval býk a výhrůžně skláněl rohy. Kdyby zátoka Samaná nebyla nejhezčím místem (se skákajícími delfíny, postaršími rybáři a křišťálově čistou vodou), které muži kdy viděli, komáři by je určitě přivedli k šílenství.

Mattera zaklepal na dveře a nabídl Chattertonovi, aby se s ním vyspal v pick-upu.

„Vždyť v tom Mitsubishi není místo,“ namítl Chatterton. „Sedadla se nedaj sklápět. Jak se tam asi vyspí dva chlapi?“

Mattera pokrčil rameny a odešel. Na příjezdové cestě si nastoupil do pick-upu a dal si svůj Glock pod pravé stehno – nastartované vozidlo bylo v těchto končinách velké lákadlo. Se zapnutou klimatizací usnul během pár minut a spal, dokud ho neprobudila zvláštní postava ťukající na okno spolujezdce. Mattera sáhl po pistoli, ale pak ve tmě rozeznal Chattertona ve spodním prádle zabaleného do sítě proti komárům.

„Ježíši, Johne, chceš, abych tě zastřelil?“ řekl Mattera a stáhl okýnko.

„Aspoň by mě to vysvobodilo z tohoto utrpení. Můžu spát tady?“

„Jasně, jenom se budeme muset tulit.“

„Nerozesmívej mě, potím se pak ještě víc než teď.“

Chatterton vlezl do auta, oba se posadili a zírali nahoru na hvězdy.

„Hledáme na špatném místě,“ řekl Chatterton. „Už jsem v tom sakra dlouho a říkám ti – nic z toho nedává smysl.“

• • •

Nazítří ráno déšť bičoval pobřeží Samaná, takže vůbec poprvé za celý měsíc si vzali den volna. Chatterton si stejně v bance potřeboval otevřít účet a Mattera měl nějaké pochůzky ve městě.

Po své obvyklé studené sprše chtěl Chatterton zavolat Carle. Baterie jeho mobilního telefonu byla vybitá, a tak otevřel notebook, aby jí poslal alespoň e-mail. Ten byl ale taky kaput. Šli do místní banky. Uvnitř čekali téměř hodinu v nekonečné frontě, jen aby se Chatterton od manažera dozvěděl, že potřebuje víc dokladů, aby si účet mohl otevřít, a v každém případě si na to ještě pár týdnů počká, než se vyřídí všechno to papírování. Mattera viděl, jak Chattertonovi pulzují krční žíly.

„Musíš si zvyknout, John,“ řekl Mattera. „Tohle nejsou Státy. Jsme v divočině, v zemi třetího světa.“

Chatterton úředníkovi poděkoval a vyšli ven.

„Trvá tři týdny otevřít si zatracený bankovní účet?“ zeptal se Chatterton. „To se musím přetrhnout jen proto, abych jim mohl dát svoje peníze?“

Další ráno byli už muži zpátky ve vodě. Na prohledání už jim zbývaly jen vnější okraje západní pláže. Chatterton zakotvil loď u severního kraje, nastavil souřadnice a až do západu slunce sekli trávnick. Za tu dobu už si muži zvykli na fungování magnetometru natolik, že z výkyvů záznamů rozpoznali past na ryby od kotvy jen z grafů. Ale i přesto se potopili ke všemu ze strachu, že kdyby náhodou jednou vynechali, nenašli by klíč k objevení pirátské lodi.

A pak na konci dubna, skoro dva měsíce od začátku expedice, zaznamenal magnetometr obzvlášť silný výkyv. Mattera měl jistou

předtuchu. Spolu s Kretschmerem se potopili. Ne moc hluboko pod hladinou uviděli nezaměnitelný tvar vyčuhující asi čtyři až pět stop z písku. Mattera napsal na svou tabulku:

OPATRŇ!

Byl to kotevní hák s ostrými hroty. Zlověstný a hrozivý předmět byl často využíván námořníky a piráty k vytahování věcí z potopených lodí.

Mattera se pomalu k háku přiblížil a vytáhl ho z bláta. Čtyři drápy spadly z násady, každý stále ještě neuvěřitelně ostrý. Podstava porostlá korály donutila Matterovo srdce běžet jako o závod; podle jeho odhadu byl hák starý asi tři století. Podíval se na svůj hloubkoměr. Sedm metrů.

Zamával na Kretschmera, aby přivedl i ostatní, a brzy byl čtyřčlenný tým pod vodou shromážděný okolo háku. Jeden po druhém zkoumali ručně kované černé železo a nadčasový design. Ale hlavně byli uchvázeni jeho stářím. Kotevní hák byl dobový. Pocházel z Bannisterovy epochy.

Dali by cokoliv za záchranu tohoto háku, ale ani jeden se neodvážil vystavit ho vzduchu ze strachu před oxidací a následným rozpadem. Místo toho si vše nafotili a pohřbili jej zpátky na dně. Nahoře si do notesů zapsali poznámky. Ani jeden z nich nemohl skrýt své nadšení. Pod nimi, přesně v té správné hloubce, byl první opravdový důkaz, že loď z pozdního sedmnáctého století se opravdu potopila u tohoto ostrova. Nikdo to neřekl nahlas, ale všichni mysleli na to samé: Našli kousek ze *Zlatého rouna*.

Muži se venku bavili dlouho do noci. Pozvedli skleničky na Bannistera a jeho posádku. Zpátky ve vile, když už šel spát, našel v malé knihovně Mattera knihu o kotvách. Pojistky znovu vypadly, ale s pomocí baterky našel stránku, na které byl obrázek háku, který

vypadal přesně jako ten, který objevili ráno. Vzal do jedné ruky knihu, do druhé baterku, došel k ložnici Chattertona a zaklepal. Nedošlo se mu však žádné odpovědi a tak se pozval dovnitř sám. Chatterton se probudil a začal nadávat.

„Proboha, Mattero, vypadáš jako Jacob Marley!“

„Mrkni na tu knihu.“

Chatterton sklonil hlavu ke stránce a uviděl fotografii stejného háku, jaký ten den našli. Autor ji datoval na konec sedmnáctého století.

Chatterton si s Matterou plácl.

„Víš co, kamaráde?“ řekl. „Myslím, že jsme právě našli náš vrak.“

• • •

Muži ke Cayo Levantadu vyrazili brzy ráno. Nastavili novou souřadnicovou síť zaměřenou na užší oblast okolo háku. Pokud hák pocházel ze *Zlatého rouna*, bude poblíž víc takových kousků.

Hledali několik dní. Tentokrát však nenašli ani pasti na ryby. Jakákoliv loď, která hák používala, byla už dávno pryč. Chatterton se vysvlékl ze svého neoprenu, sedl si na zadek a s nikým nemluvil.

„Našel jsem vraky v Atlantiku, v oblasti tisíce metrů čtverečních. Proč nemůžu najít pirátskou loď v místě, které není větší než Central Park?“

Chatterton neměl náladu na řízení, a tak se kormidla chopil Kretschmer a nastavil kurs domů. Když se vlny zvedly, Kretschmer zpomalil, ale voda se i tak dostala na loď. Chatterton vrazil do kormidelny.

„Heiko, co to do hajzlu děláš? Máme na palubě vodu! Je tam elektronika za sta tisíce dolarů! Co to s tebou sakra je?“

Mattera zvedl ruce nad hlavu.

„Kruci, John. Je to matka příroda; není to ničí vina. Neudělal nic špatně, řídí dobře.“

„To teda neřídí! Slaná voda na přístrojích by byla náš konec. Když neumíš řídit, Heiko, nech to zatracené kormidlo na pokoji.“

Mattera kývl na Kretschmera, aby odešel z kormidelny, a pak za ním zavřel dveře.

„Johne, musíš se uklidnit. Akorát si přivodíš infarkt a já tě budu muset krmit ovesnou kaší, až budeš slintat, a o to fakt nestojím.“

Chatterton řekl Matterovi, že chce jenom udělat všechno správně – nic jiného než perfektní nestačí na objev něčeho tak nepolapitelného, jako je pirátská loď. V minulosti si sám sobě slíbil, že bude vynikat. Přesvědčení, že se věci musejí dělat nejen správně, ale i s noblesou, ho zavedlo na místa, která pro ostatní zůstala nedosažitelná.

Chatterton pár minut počkal, pak se zhluboka nadechl a vyšel ven z kormidelny na palubu. Na zádi našel Kretschmera, jak kouří svoje Marlboro.

„Heiko, mrzí mě, že jsem na tebe tak ječel,“ řekl.

„V pohodě, Johne. Neřeš to.“

„Ne, vážně. Moc se omlouvám.“

„Jako by se nic nestalo.“

„Díky. Myslím, že jsem tak ječel kvůli té vyrážce.“

Kretschmer vypadal zmateně.

„Cože?“ řekl.

Chatterton se pomalu otočit a stáhl si svoje kraťasy a vystrčil na něj zadek. Na tváři se mu objevil úšklebek.

„Heiko, nemám tam vyrážku?“

Kretschmer byl nejdřív zaskočený, pak se vyděsil. Ostatní se začali smát. Tohle byl Chattertonův osobitý humor – z nenadání změnil napětí ve frašku.

„Heiko!“ zavolal na něj Chatterton, jeho zadek pořád holý. „Pojď mě obejmout!“

S těmito slovy se Chatterton natáhl po Kretschmerovi, který od něj utíkal, jak nejrychleji mohl. Chatterton ho začal pronásledovat s trenkami u kolen.

„Utíkej, Heiko!“ křičeli ostatní.

„Mám zbraň a nebojím se ji použít!“ varoval ho Kretschmer, který se už taky smál společně s ostatními. Ale Chatterton toho nenechal. Jediná Kretschmerova možnost úniku byla do vody a tam taky skočil.

Chatterton přes palubu zakřičel: „Heiko, pojď mě obejmout!“

• • •

Uběhly už dva měsíce ode dne, kdy tým začal na ostrově pracovat. Jakkoliv se do toho mužům nechtělo, shodli se, že je čas sejít se s Bowdenem. Což by nemělo být tak složité, vzhledem k tomu, že Bowden zrovna pracoval blízko nich na své potápěčské lodi.

Navečer se sešli U Tonyho, v restauraci na hlavní ulici, natolik luxusní, že si mohla dovolit servírovat se sodou i led. Bowden vypadal jako dítě, které si rozbaluje vánoční dárek, a tak pro ně bylo ještě těžší sdělit mu špatné zprávy. Ale stejně to museli udělat. Kdyby se *Zlaté rouno* potopilo někde poblíž západní pláže ostrova, už by ji touhle dobou našli, ujistili Bowdena. Bowden se zeptal na ostatní části ostrova. Chatterton mu vysvětlil, jak s týmem přemýšleli – žádná jiná oblast okolo ostrova v sedmnáctém století nebyla vhodná pro careening a že za žádných okolností by se kapitán, alespoň ne dobrý, neodhalil proplovajícím lodím.

Bowden si objednal sklenici vína. Byl sice zprávami otráven, ale zachoval si tvář gentlemana.

„Jste si jistí, že jste nic nevynechali? Nepomohlo by, kdybyste to prošli znovu?“

Mattera viděl, jak Chatterton rudne a skočil do hovoru dřív, než jeho parták stihl Bowdenovi cokoliv říct.

„Rozhodně, ale neboj se, Tracy. My to zvládneme.“

Zbytek večere strávili vyprávěním si starých příběhů z válek a o pionýrských časech potápění. Mezi vším tím smíchem a dolíváním sklenic mluvil Bowden o tom, jak důležitá je při hledání vraků trpělivost. V takových chvílích musel Chatterton počítat do deseti, aby udržel jazyk za zuby.

Když se vraceli domů, Chatterton s Matterou řešili, jak moc se jim Bowden zamlouvá. Byl milý, zajímal se a jeho historky byly vždy plné mouder o životě. Ale stejně neviděli žádný smysl v znovuprohledání ostrova, jak Bowden navrhl. Mattera řekl, že si nemyslí, že by to bylo zapotřebí. Přemýšlel a napadlo ho, že ani on, ani Chatterton nevědí o Josephu Bannisterovi vůbec nic. Možná tu bylo něco z jeho životního příběhu, co by mohlo pomoci. Zatím se s hledáním *Zlatého rouna* nedostali vůbec nikam, možná by bylo lepší hledat kapitána než jeho loď.

Chattertonovi se nová myšlenka moc líbila. Zeptal se Mattery, co potřebuje, aby ji mohli uskutečnit.

„Jen čas projít všechny knihovny,“ řekl Mattera.

Muži zatočili na příjezdovou cestu k vile.

„Nemůžu se dočkat, co zjistíme o našem pirátovi,“ řekl Chatterton.

„To já taky,“ odpověděl Mattera. „Protože, víš co? Celej život jsem měl skvělý instinkty. A něco mi říká, že tenhle muž je naše stopa ke *Zlatému rounu*.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

RESPEKTOVANÝ ANGLIČAN

Když Mattera přijel do Santa Dominga, hlavního město Dominikánské republiky, připadalo mu jako Manhattan, Londýn a Hongkong dohromady. Poté, co poslední dva měsíce prožil v Samaná, potřeboval chvíli na to, aby si zvykl na ruch velkoměsta.

Nejdřív se zastavil doma, kde vyzvedl Carolinu a vzal ji na snídaně rande. Ani se mu nesnilo o tak dokonalé snoubence. Nesnažila se jejich pátrání urychlit, posílala mu do vily domácí propečené kuře s omáčkou a salát s makaróny a přislíbila jim svou pomoc, kdyby ji potřebovali. Dnes se chystal její nabídky využít. Carolina měla titul magistry ekonomie na Sorbonnské univerzitě v Paříži, plynně mluvila anglicky, španělsky a francouzsky a byla zdatná v italštině a mandarínštině. Byla velmi krásná, elegantní, s ženskými křivkami, dlouhými černými vlasy a velkýma tmavýma očima. A co na ní bylo nejlepší, líbily se jí vraky.

Po snídani zamířil pár do Musea de las Casas Reales, jednoho z nejlepších muzeí a archivů, které se nacházelo v historické části Dominikánské republiky Colonial Zone. Mattera a Carolina tam prošli stovky zdrojů a hledali záznamy o pirátu Josephu Bannisterovi. Ale kromě nepodstatných zmínek nenašli nic, co by Mattera ještě nevěděl. Pokud se chtěl dozvědět víc, musel rozšířit svoje pole působnosti.

Za pár dní seděl Mattera na palubě letadla do New Yorku. Po příletu se ani neobtěžoval ubytovat v hotelu. Místo toho si vzal taxi k jednomu z jeho oblíbených míst: k hlavní pobočce Veřejné knihovny New Yorku na Čtyřicáté druhé ulici. Od dětství miloval symbolickou architekturu budovy a její masivní, zdánlivě nekonečnou sbírku knih, rukopisů, a dokonce i starých baseballových karet. Mattera ji stejně jako mnoho dalších považoval za nejlepší knihovnu světa.

Začal v námořním oddělení, jako to dělal už na střední škole. Nebyl tu už několik let, ale typická vůně se nezměnila – odér starých knih, olejů z dřevěných poliček a leštidla z čerstvě natřených podlah. Dokonce i během 70. let, kdy bylo New York City plné nepořádku a špíny, to v knihovně zůstalo bez poskvrnky, skladiště historie odolné vůči zubu času.

Mattera si stoupl na špičky a vytahoval svazky z poliček, a tak strávil celý den. A ten další zrovna tak. Prozkoumal nejzazší kouty knihovny a dělal si kopie všeho, co obsahovalo byť jen nejmenší stopu po Bannisterovi.

Hned ráno byl první ve frontě u slavného knihkupectví Strand na rohu Dvanácté a Broadwaye. Poprvé otevřelo v roce 1927 s 18 tisíci nových i starých a vzácných titulů a Mattera přišel prověřit každý z nich. Odhadem by řekl, že ve Strandu strávil tak měsíc svého života. Vrátil se v čase, když si vzpomněl na knihu Roberta Marxe Vraký západní polokoule, kterou si koupil ve dvanácti letech. Další několik hodin prohledával každé oddělení týkající se pirátů, historie námořnictva, Hispanioly, Karibiku, vraků a Královského

námořnictva. Našel jen jeden nebo dva svazky, které odkazovaly na Bannistera, ale i tak to byl další střípek příběhu, který se snažil složit.

Ještě ten večer se Mattera setkal se svým kamarádem z dětství na večeři na Staten Island. Vzpomínali na staré dobré časy a mluvili o pirátech, které milovali už jako děti. Objali se na rozloučenou až za úsvitu, kdy se oba potřebovali vrátit do práce.

Mattera strávil celý den návštěvami prodejců vzácných map. Potom si pronajal auto a jezdil zemí křížem krážem z jihu až na západ a vystupoval jen, aby se podíval do knihoven a knihkupectví. O pár dní později byl v archivech Colonial Williamsburg ve Virginii, kde objevil dopisy anglických úředníků popisující honbu za piráty. Pak odcestoval do Londýna, aby navštívil různé archivy, kde objevil důležité dokumenty a korespondenci datovanou do sedmnáctého století. Nikde nenašel víc než jen kousíčky Bannistera, ale když se složily dohromady, vyprávěly celý příběh.

• • •

Joseph Bannister začal svou kariéru ne jako pirát, ale jako respektovaný Angličan, kapitán obchodní lodi zodpovědný za cenný náklad, jako zvířecí kůže, kampaškové dřevo, indigo a cukr, někdy také za vážené cestující na výdělečné výměnné cestě mezi Londýnem a Jamajkou. Od roku 1680 tyto cesty pravděpodobně podnikal dvakrát do roka na palubě lodi zvané *Zlaté rouno*, drahé a dobře vyzbrojené, kterou vlastnili dva bohatí obchodníci, kteří nejspíš sídlili v Londýně. Tito majitelé museli mít v Bannistera velkou důvěru – každý náklad měl cenu jmění a *Zlaté rouno* ještě mnohonásobně větší.

Jejich důvěra se zdála být opodstatněná. Než se z muže stal kapitán obchodní lodi, strávil celé roky dokazováním, že on je ten pravý. Možná začínal jako plavčík, a když prokázal své schopnosti

a důvěryhodnost, vypracoval se až k hlídkování nebo na prvního důstojníka. Protože byl opravdu výjimečným mužem, dotáhl to až na kapitána. V té době už mu bylo asi třicet let a musel stokrát prokázat svou loajalitu majitelům lodi. Jenom ti nejlepší z nejlepších měli důvěru velet lodím na plavbách přes Atlantik. Cesta mohla trvat tři týdny nebo také tři měsíce. Záleželo na počasí a na tom, jak přesně kapitán dodržoval naplánovanou trasu. Ve vedení posádky asi šedesáti nebo sedmdesáti námořníků musel kapitán jako Bannister být nejen prvotřídní námořník, ale také vůdce s přirozenou autoritou. Loď jako *Zlaté rouno* byla často vydaná napospas hurikánům a ostrým útesům, které mohly zničit i ty největší lodě, a pirátům, kteří brzdili oceány a hledali svou kořist. Aby se kapitán vyhnul těmto zničujícím silám matky přírody, musel se spolehnout na roky zkušeností s rozmary počasí a se čtením v kartografických nákresech. Aby se vyhnul pirátům, musel se naučit myslet jako jeden z nich, aby byl vždy o krok před nimi.

Vzhledem k jeho povolání, Bannister pravděpodobně pocházel z oblasti poblíž Londýna nebo z jiného anglického přístavu, možná z Bristolu nebo Liverpoolu. Loď, které velel, byla působivě veliká, téměř sto stop dlouhá, a bylo na ní asi dvacet osm děl, svou velikostí srovnatelná s malou válečnou lodí. Pirát, který se rozhodl ji oloupit, vědomě riskoval život.

Jménu lodi, *Zlaté rouno*, by na začátku sedmnáctého století rozuměli téměř všichni. Klasický antický příběh, v němž Jáson a jeho skupina hrdinů – argonautů vyrazí na moře hledat kouzelnou vlnu zlatého býka, byl známý všem vzdělaným lidem. Tato jména byla v sedmnáctém století na Jamajce i v západní Indii velmi běžná. Otroci dostávali jména jako Herkules nebo Brutus.

V roce 1680 už měl trasu Londýn – Jamajka zaběhnutou a jako vynikající kapitán si tak vydělal velké peníze. Možná měl dokonce podíl na výdělcích lodi. Kdyby zůstal zdravý, překonal všechny

nástrahy přírody a vyhnul se pirátům, mohl by pracovat do padesáti možná šedesáti let, potom odejít do důchodu do svého malého domu v Anglii, kde by se po zbytek svých dní mohl dívat na moře.

Bannister vypadal, že je na cestě k takovému hladkému zakotvení, když doplul do přístavu Port Royal na Jamajce v březnu roku 1680.

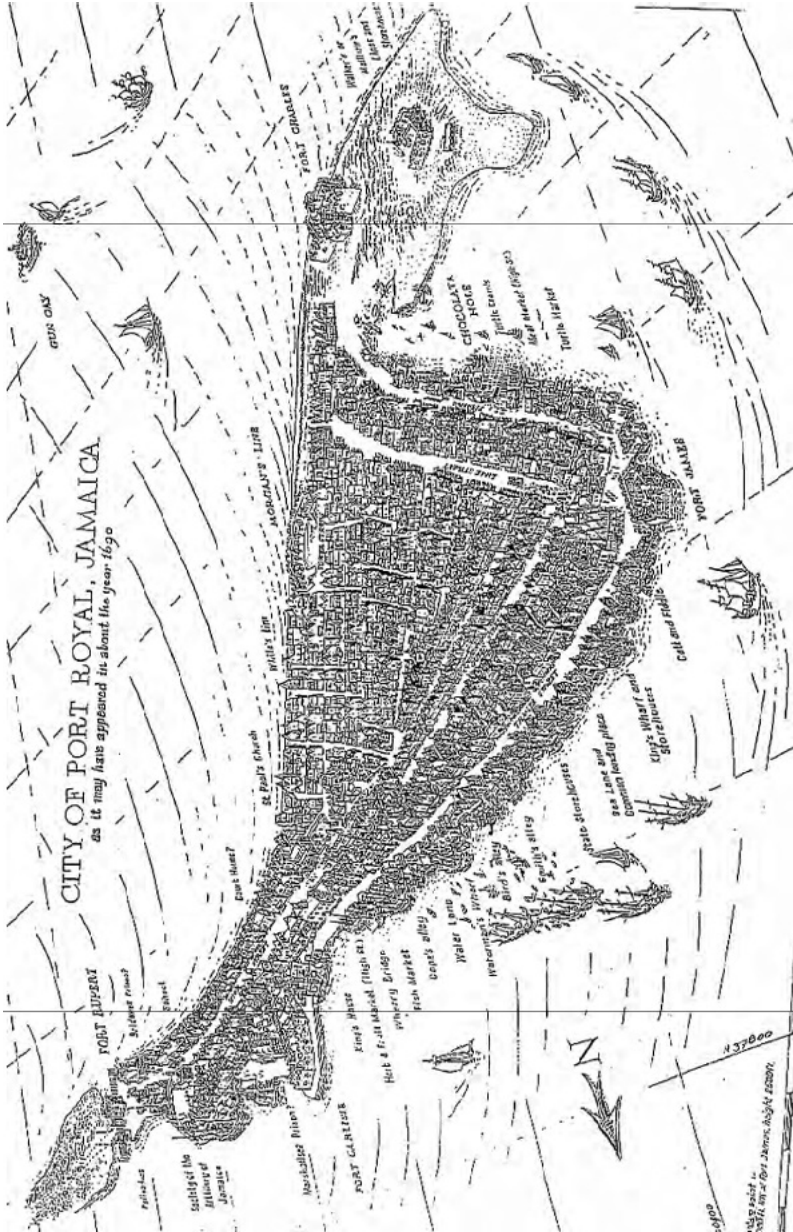
Zatímco posádka drhla loď, vymklo se *Zlaté rouno* kontrole a její stěžně se utrhly a spadly do vody. Bannister byl schovaný ve vrchní kabině a dokázal se zachránit, ale osm z jeho mužů se utopilo. Posádka *Huntera*, malé lodi Královského námořnictva, připlula včas a pomohla Bannisterovi vytáhnout *Zlaté rouno* na mělčinu a spravit ji.

Brzy byla loď opravena a další čtyři roky Bannister pokračoval na své trase Londýn – Jamajka. Cesta na západ končila v přístavu Port Royal, v centru obchodu a lodní dopravy Karibiku, kde kapitáni často čekali týdny i měsíce na cukr nebo jiný náklad, který by odvezli zpět do Anglie. Někteří si však na prostoje v Port Royal stěžovali, přestože ke konci sedmnáctého století asi nebylo živějšího místa na celém světě. A právě tam se měl Bannisterův život změnit.

V roce 1655 Anglie pronikla na Jamajku a přebrala ji Španělům. Plán byl umístit Brity přímo do srdce Karibiku, aby přerušili španělské dodávky a napadli ostatní kolonie.

Ale o pouhý rok později byla většina válečných lodí odvolána a vrátila se zpět do Anglie, což zanechalo Jamajku zranitelnou a všem napospas. Anglický guvernér musel vymyslet nový plán, jak ostrov ubránit. A musel tak učinit rychle.

Přístav Port Royal na Jamajce, přibližná podoba z roku 1690.

Obrátil svou pozornost tři sta mil na sever k Tortuze, divokému ostrovu obydlenému anglickými, francouzskými a holandskými hrdlořezy, kteří na zakázku útočili na španělské lodě. Lidé těmto banditům říkali bukanýři, z francouzského slova *boucon* značící dřevěnou obrubu na vaření, kterou využívali místní lovci na uzení masa. Guvernér učinil bukanýřům nabídku: budou chránit britské zájmy na Jamajce se svými ozbrojenými loděmi a na oplátku budou moci využívat Port Royal jako základnu pro své pirátské řemeslo.

Drsní chlapi, z Tortugy i odjinud, souhlasili. Někteří zasedali v radě Britské koruny, ti byli známí jako bukanýři. Jiní pracovali na volné noze, byli nezávislí a nezodpovídali se nikomu jinému než sami sobě, těm se přezdívalo piráti. Tito muži se pustili s vervou do práce, drancovali a plenili španělské lodě, bránili španělskému osídlování a udržovali Jamajku pro Brity v bezpečí. Ti nejlepší, včetně legendárního piráta Henryho Morgana, zbohatli víc, než by si člověk uměl představit.

Dohoda výborně fungovala. Bukanáři a piráti utráceli své jmění v celém přístavu, a tak spousta lidí z města zbohatla. Obchodníci, úředníci i měšťané těžili z obchodování na černém trhu s uloupeným zbožím. Město se rozrůstalo, křivolaké uličky přístaviště se zaplnily trhy, které nabízely vše od praktických věcí až po ty šílené, které člověk jenom prostě chtěl mít. Vypadalo to, jako by každý týden do ulic přibyli noví bukanýři a piráti s kapsami plnými peněz. Každý z nich chtěl někde své peníze utratit a přístav jim za to byl vděčný.

Nevěstince, krčmy a pajzly, kde se hrál hazard, byly na každém rohu. Jeden Angličan, který Port Royal navštívil, o něm napsal: „Přístav má vskutku uvolněnou atmosféru, a to hlavně kvůli zhýralým bukanýřům a jejich divokým čepelím... je drsnější a starobylejší než Sodoma, prostopášný... nakažen odpornými nevěstkami, že je téměř nemožné ho civilizovat.“

Některé z místních prostitutek byly známé i za oceánem. O Mary Carleton, jedné z nejslavnějších, se říkalo, že je „využívaná častěji než křeslo holiče; než byl jeden venku, druhý už byl uvnitř“. Ve městě s méně než tři tisíci obyvateli bylo nevěstinců nepočítaně, jeden vedenný mužem jménem John Starr zaměstnával dvacet tři dívek. Piráti se toho všeho nemohli nabažit. Protože vedli nebezpečné životy, utráceli své peníze bezstarostně. Historik, který piráty z Port Royal zažil, napsal: „Vino a ženy je obíraly o bohatství do takové míry, že někteří se během krátké doby nechali ožebračit úplně. Vědělo se, že byli schopní utratit dva až tři tisíce osmipencí za jednu noc. Jeden pirát dokonce zaplatil prostitutce pět set, jen aby ji viděl nahou. Bavili se tím, že koupili sudy s vínem, postavili je na ulici a každého, kdo okolo nich prošel, donutili se s nimi napít.“

Dokonce i ptáci v Port Royal nasávali. Holandský průzkumník Jan van Riebeeck popsal scénu, ve které se papoušci ostrova „shromáždili u velkého sudu světlého piva a pili z něj se stejnou dychtivostí jako opilci v krčmách“.

Alkohol byl všude. O speciálním druhu rumu Kill Devil vyráběném na ostrově se vědělo, že obsahuje střelný prach. Pil se z obrovských džbánů. „Španělé,“ napsal guvernér Jamajky, „byli velmi překvapeni, jak nemocní naši lidé jsou, dokud nepoznali sílu místních nápojů. Potom se pozastavili nad tím, jak to, že ještě nejsme všichni mrtví.“

Město vzkvétalo. Brzy každá čtvrtá budova v Port Royal byla buď nevěstincem, nebo putykou. S rukama bezmocně rozhozenýma jeden mnich napsal: „Toto město je Sodomou Nového světa, a protože většinu její populace představují piráti, hrdlořezi, děvky a některé z nejodpornějších kreatur tohoto světa, cítím, že moje přítomnost již nadále není k žádnému užítku.“

Přes všechnu svoji prolhanost a podlost byl Port Royal ke všem a ke všemu tolerantní. Kvakeři, katolíci, ateisti, židé – všichni si mohli

uctívat a věřit v kohokoli se jim jen zachtělo, žili mírumilovně jeden vedle druhého. Piráti a bukanýři se stále objevovali a mizeli, vždy vítáni veřejností, která si byla vědoma, odkud jejich bohatství pramení a kdo s nimi jí, pije a žije.

Roky pro ně neexistovalo lepší místo než Port Royal. Ale na začátku 70. let 17. století, jak se obchod mezi Jamajkou a zbytkem světa rozšiřoval, vytvořila se proti mořským banditům nová opozice. Jamajka se pomalu stávala hlavním výrobcem cukru; vše, co by způsobilo chaos nebo jakkoliv bránilo obchodu, vnímali bohatí obchodníci a vládní úředníci jako hrozbu. Mírová smlouva mezi Anglií a Španělskem pozici ostrova ještě upevnila a ostrov již nebyl tak zranitelný jako v minulosti. Byly přijaty nové protipirátské zákony; ti, kteří neskončí se svým řemeslem, budou souzeni a následně oběšeni.

Piráti se ale jen tak nedali. Jenže když z Londýna vypluly válečné lodě k Port Royal, šance na přežití pirátů se výrazně zmenšila. Rok 1680. Rok, kdy Bannister málem ztratil *Zlaté rouno* a hodně pirátů a bukanýřů z ostrova odplulo. Ti, kteří pokračovali, věděli, že už pro ně nikde není bezpečno.

Ale příležitost dál lákala. Mezinárodní obchod se rozrůstal, lodě křižovaly Atlantik a Karibik ve větším počtu než kdy dřív, mnoho z nich naložených vzácným zbožím, některé dokonce i s pokladem. Muž dostatečně smělý, schopný zajistit si loď a inspirovat posádku, by si únosem těchto lodí mohl vydělat celé jmění. Otázkou však bylo, zda v 80. letech 17. století takový muž vůbec existoval.

• • •

V roce 1684 Bannister podnikl plavbu Londýn – Jamajka alespoň čtyřikrát, doručoval náklad a budoval svoji pověst. V červnu toho roku však předseda Jamajské rady obdržel znepokojující dopis od guvernéra ostrova Thomase Lynche:

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.